

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 18

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

HAZİRAN 2007

©www.annestokes.com

KIYAMET KRİSTALLERİ - 17

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
BEŞİNCİ KISIM

İLİZYONİST

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Büyük salonun metalden yapılmış dev kapı girişinin kenarlarından başlayarak, tahta kadar sırayla karşı karşıya konulmuş insan boyutundaki gümüş heykeller, içleri yeşil alevler dolu olan avuçlarını önlerine doğru açtıkları için, kubbe biçimli tavana doğru yükselen, üzerleri yüzlerce değişik sembolle kaplı altın sütunlara verdikleri ışıltıların, buranın atmosferini tamamen gizemli ve puslu bir havaya soktuğu söylenebilirdi. Zeminin tamamını sarmış kırmızı halının üstünde değişik ve zarif işçilikleriyle, insan yapımı olduğu belli olan mobilyalar vardı.

Çevreyi etkisi altına alan tedirgin atmosfer hissini birazcık bile giderememiş gümüş tahtın çevresinde, yine insanî zanaatlarla süslü duvar çizimleri ve portreler duruyordu. Tahtın arkasındaki kabartma ve oymalardan en ilginci, ağızları birbirine kenetlenmiş iki tane dev kanatlı yılanın mecazî şekilde simgelenmiş olanıydı. Daha önce gelen kim olursa olsun buraya hayran kalmadan duramazdı.

Roxanne ise salonun bu kadar görkemli bir manzaraya sahip olduğunu fark edecek durumda değildi. Midesi bulanarak aklını tamamen karıştırmıştı. Bir süre yattığı yerde tehlikeyi önemsemeden gözlerini kapalı tuttu. Çok zaman geçmemişti ki; kulağına bir ayak sesi geldi, hemen yerinden kalkmak için hamle etti. Uzun süre bulunduğu yere bir mana yükleyemedi, çünkü dünya çevresinde salt bir süratle dönüyor ve hiç durmak bilmeden onu kendi benliğine sıkıştırıyordu.

Zaten yoğun ışık yüzünden nerede olduğunu da inceleyemiyordu. Yine de gözlerini alıştırmaya fazla uzun sürmeyecekti. Genç kadın baş dönmesi ve hissettiği bütün hiçlik duygularından yakınmaması gerektiğini çabucak kavrayıverdi.

Distruptörüne elini atıp dizlerinin üstüne emeklemiş vaziyette doğruldu. O sırada eline kılıfındaki maske geldi, ancak artık onu takmak için çok geç kaldığı aşikârdı. Sesin nereden ona doğru süzülüğünü anlamak için ellerini koyduğu yerden kafasını kaldırdı. Karşı karşıya konulmuş heykellerin arasından bir kadın ona doğru ağır adımlarla yaklaşıyordu.

Kırk yaşlarında gösteren kadının altları siyah torbalarla, kenarları ise kırıksıklarla dolu olan gözleri, aynı yürüdükçe bir sağa sola sallanan boynundaki madalyon gibi camgöbeği rengine bürünmüştü. Ancak bu insanî değildi. Mavi ile yeşilin karışımından oluştuğu için, Roxanne bunun, bazen denizin aldığı kıvamda bir renk olduğunu fark etti.

Uzun dalgalı kahverengi saçlarının üstünde taşıdığı yanlamasına ağ ızları birbirine kenetlenmiş çift kanatlı yılan sembolü taç, kar beyazı mamcının üzerine giydiği neredeyse yere değecek durumdaki aynı renk uzun cübbe ve pelerin, onu Roxanne'in gözünde daha önce gördüklerine nazaran kesinlikle eşsiz kılıyordu.

Kadın, zayıflıktan bembeyaz duruma düşmüş teninin hâliyle, sanki uzun süren bir hastalığın pençesindeymiş de yataktan doktorun izni olmadan kalkmış birini andırıyordu. Fakat kambur biçimli, bir seksene yaklaşan bedenini tamamen örten beyaz elbiseleri olsa bile, usturuplu ve aynı zamanda

harekete hazır olduğu belli oluyor, çatılmış kaşlarının ve ince burun deliklerine sahip olan yüzünde ise tehдitten çok merak bulunuyordu.

Çenesi, damarları dışarı çıkmış gibi duran boynuna oranla daha kısa olduğu için, kararıp doğal olmayan bir hâlde incelmış sivri tırnaklı ellerinden sonra en ilgi çekici yanıydı. Gerçekten de çok garip görünüyorlardı. Sanki kömür karası damarlı elleri ve yine benzer durumda olan boynu bir çeşit mutasyon geçirmişti. Kapkara görünmelerine rağmen yine de garip bir fosforumsu ışıkla parıldıyorlardı.

“Sana hakkını vermem lazım. Ben askerlerimi yenilmez olmaları için eğitmişim. Şimdiye kadar aldıkları hiçbir görevde başarısız olmamışlardı,” dedi salonun öbür ucundaki kadının ahenkli bir uyum içeren yorgun sesi. “Görünüşe göre sana kadar böyleydi.”

Genç kadına doğru yaklaşırken kısa bir alkış tutturdu.

“Hakikaten inanılmaz bir gösteriydi, ama korkarım buraya sadece ölümü bulmaya geldin,” diye devam etti.

Roxanne midesindeki bulantı yüzünden öne doğru eğilmişti. Varlığını daha fazla hissettikçe, kadının ellerinde silah olmasına rağmen kılıcının kabzasını daha da sıkı kavrama gereği duydu.

“Kimsin sen?” diye sordu yarı çatlak bir sesle tıkanmış gibi.

Kadın onun sorusuna karşı bir an öylece durdu. Şimdi Roxanne ile aralarında on metre kadar mesafe vardı. Onu kuşkuyla inceliyordu. Fakat genç kadın gözlerini ondan kaçırmadı, hiçbir şeyden korkmadığı gerçeğini iletmek istiyordu, her ne kadar flularla dolu zihni şu an ne yapacağını şaşırmış olsa da.

“Buraya kadar geldin, ama daha kim olduğumu bile bilmiyor musun?”

Roxanne cevap veremeden kadın tekrar konuştu. Eğlenir gibi bir hâli vardı.

“İmparatorun ailesini görmezden gelmesi ilk defa olmuyor. Yine de bildiği her şeyi vârisine öğretir sanıyordum. Artık kristalleri aradığına göre hasımlarını, dostlarını bilirsin her hâlde, diye düşünmüştüm.”

Roxanne, karşısında alay ve merakla onu izleyen uzun boylu kadının söylediklerinden başkasıyla karıştırıldığını fark etti. Bunu bozmak gereği duymadan onun söylediklerini dinlemeye devam etti.

Zaten başının dönmesi yavaş yavaş geçiyordu. Asıl istediği şey iyileşmek için biraz daha vakit kazanmaktı sadece.

“Yine de,” diye ekledi. “Nezaket icabı olsun. Kendimi tanıtayım. Ben Lucmorin (Merkha'da Güneş denen yıldızın bulunduğu sisteme verilen ad) galaksisinin emanet edildiği hükümdarım. Adım Feer-Hox veya dünyalı isimle Kontes Ferhora.”

Genç kadın tahminin doğru çıktığını duyduğunda konuşmadığına memnun oldu. Loxrain ve Kultar'ın söyledikleri zihninde belirince, bu düşünceleri bir süreliğine askıya almaya karar verdi.

“Şimdi sıra sende, ama ben zaten biliyorum, Des-Akl,” dedi Feer-Hox beyaz cübbesini hafifçe aralayarak. “İtibarın Kiljhoon'dan buraya kadar birçok yerde artıyor. Yine imparatorun seni pis işlerini yapmak için kullanması gerçekten çok acı.”

Roxanne konuşmamanın yararına olduğunu düşünmekte şimdiye kadar haklıydı, ancak artık kadının ondan bir şeyler

duymak isteyeceğini biliyordu.

“Benden ne istiyorsun?”

“Ben değil, Des-Akl. Sen ne istiyorsun?” diye sordu Feer-Hox, onun yanıtlamasına izin vermeden devam etti. “Buraya kristaller için geldin. Ama bu bir şeyi fark ettirmez, onları alamayacaksın.”

Kadın, cümlesini tamamladıktan hemen sonra ani bir hışımla cübbesinin ortasını tamamen açıverdi ve ince beline bağlı olan çok sayıda bıçak ve bir parçacık hızlandırıcının bulunduğu silah kılıfının kenarında Roxanne’dekine benzeyen daire biçiminde bir madalyon kutusu göründü.

“Kardeşim Seetrin’den aldıklarım bunun içinde,” dedi madalyon kutusunu ima ederek. “İki tane vardı. Ama yıllarca uğraşmama rağmen onların nasıl kullanıldığını öğrenemedim. Benim için son derece değersizdiler. Şimdi ise amacıma çok yaklaştım.”

Kadın cübbesini örtüp iki elinin parmaklarını birleştirmiş, Roxanne’in karşısında mesafesini koruyarak sağa sola doğru yürüyor, arada bir de genç kadına başını çeviriyordu.

Roxanne dikkatle takip etti, çünkü onun ne yapmaya çalıştığını kestiremiyordu. Kendisini bırakmadı yine de, sabırlı olmak güçlü bir erdemdi. Arpiyalar bunu her zaman söylerdi.

“Yani imparatorun birden fazla madalyonu nasıl kullandığını hiçbir zaman aklım almamıştı. Bir gün yıkılan birinci şehirdeki laboratuvar datalarının analizleri elime geçene kadar. İşte o zaman imparatorun ne yaptığını anladım.”

“Bana bunları neden anlatıyorsun?”

“Anlamamı istiyorum, Des-Akl. Hizmet ettiğin adamın gerçekte kim olduğunu anlamamı istiyorum.”

“Anlattıklarının benimle ilgisi yok,” dedi Roxanne sabırla.

“Ama var, Des-Akl. Sadece dinle,” dedi Kontes yürümeye devam ederek.

“Şehirlere köle olarak getirilen bütün insanlardan kan örnekleri alınır. Hastalık kontrolü ve ne kadar süre yaşayabileceğini ölçmek için DNA yapıları incelenir. Senin annenden de alınmıştı. Rkahan’ın insan biyologları annenin DNA’sında diğerlerinde olmayan bir gen zinciri keşfetmişti. Daha önce sadece hükümdar ailesinin kardeşlerinde tek tek rastlanan genlerin hepsi onda duruyordu. Olağanüstü bir yaradılış örneği idi.”

Roxanne ilk defa ilgisini çeken bir şey duyuyordu.

“Ne demek istiyorsun, yani annem bir çeşit uzaylı mıydı?”

“Hayır, aksine Des-Akl. İnsan olmasına rağmen onda garip yetenekler baş göstermiş. Daha önce hiçbir canlıda hepsinin bir arada olduğunu görmediğimiz güçler edinmişti. Zaten bunları kullanmayı öğrendiğinde şehirdeki bütün insan köleleri serbest bıraktı ve orayı yerle bir etti. Karşısına çıkan her yüce-kan ya öldürülüyor, ya da canını zor kurtarıyordu. Sonra ortadan kayboldu ve bir daha ondan haber alamadım. Öldürüldüğünü öğrenene kadar tabii.”

Kadın hikâyesini hiç kesmeden konuşmayı sürdürdü. Sanki başka bir yere yetiyecekmiş gibi hızlı hızlı anlatıyordu. Roxanne bütün bunlardan ne çıkacağını hiç bilmiyordu, ama sabırla dinlemeye devam etti. Zira annesi hakkında bir şeyler duymayı uzun zamandır arzuluyordu.

“İnsanken nasıl böyle güçler edindi dersin, sen ve ikizine hamile kaldığı zaman oldu. Tabii biz bunu çok sonradan fark ettik. İmparator ise bundan yararlanmanın bir yolunu buldu ve annenden alınan kan hücrelerini kullanarak onun gen dizisini kendisine aktarmaya çalıştı.”

“Nasıl?”

“Bir ilaçla, aslında bir retrovirüsle. İnsan biyologlarına yaptırdığı bu retrovirüs yüzde yüz başarılı olmadı. Adına kristal genleri dediği gen dizisinin tamamı, kendi DNA’sına geçemedi. İşte ben de kristalleri kullanmak için bu genlerin gerektiğini son birkaç senedir fark edip, kendim deneyler yaptım. Ancak pek başarılı olmadım,” diye ekledi elleri ve boynundaki çürümüş karartıları eliyle işaret ederek.

“Elimdeki kan hücreleri kullanılmayacak kadar eskiydi.

Yapılan hatayı çok geç anlamalarının biyologlarıma ödettiği bedel büyüktü.”

“Yani güçlerini annemin kanından mı kazandı demek istiyorsun?” diye sordu Roxanne, buna gerçekten çok şaşırmıştı. Rkahan hakkında öğrendiği onca şeyden sonra bir insanın kanından güç elde etmiş olması inanılır gibi değildi. Nefret ettiği ırkın kanını kendi kanına aktarmıştı.

“Anlaman gereken şey, annenin o genleri taşımasının nedeni sen ve kardeşindi, Des-Akl. Yani o genler sende de var.

Rkahan da zaten kristalleri kullanabilmek için o genleri kendi DNA’sına yazmak istedi. Bu şekilde kristalleri kullanabiliyordu.”

“Peki, bütün bunları bana anlatmadaki amacın nedir?” diye sordu Roxanne sabırsızca.

“Gayet açık değil mi? Zaman kazanıyorum, yani seni oyalıyorum. İşte eve hoş geldin komitesi de geldi,” dedi Feer-Hox.

Roxanne arkasından karışık ayak seslerinin boş salonun duvarlarında yankılanmasını duyunca başını o yöne doğru çevirdi. Feer-Hox’un açılan kara kapıdan ellerinde tüfeklerle içeri giren dört tane yüce-kan askeri ima ettiğini anlayınca boş boşuna çok zaman kaybettiğini fark ediverdi. Askerler silahlarını ona doğrultarak hızla kadının etrafını sardılar. Roxanne kendi çevresinde dönerken kendisini korumaya almak için disruptörünü ve kılıcını tek tek hepsinin üzerinde gezdiriyordu. Buradan kurtulmanın zor olduğunu anlayabiliyordu, ancak Aello böyle durumlar için hazırlamıştı onu. Şimdi paniğe kapılmanın sırası değildi.

“Teslim ol, Des-Akl,” dedi kadın katı ve sert bir tonla. İlk kez gerçek yüzünü belli ediyordu anlaşılan. Çünkü yanaklarına yapışıp kalmış bir asalak gibi görünen iğrenç tebessümü, bunu vurgularcasına aynı elleri gibi kararmış diş etlerini ortaya çıkardı.

“Kristalini bana ver ve teslim ol. Canını bağışlayayım.”

Genç kadın kristalinin varlığını bildiği için ona şüpheyle bakınca Feer-Hox

“Tabii, kristal üzerinde duruyor. Bunu fark etmemek aptallık olurdu,” diye ekledi.

“Unutma ki benim algı gücüm inanılmazdır. Yakında senin kanınla elde edeceğim güçle imparatoru tahtından edeceğim.”

Roxanne ister istemez kendisine hâkim olamadan gülmeye başladı. Sanki başka biri onu kontrol ediyordu. Ya da anlamadığı bir duygu dalgası göğsündeki kapalı kutuda duran kristalden ona yansıyor. Şehrin diplerine geldikçe yükselen stresin bir elektrik akımı gibi bedeninden boşaldığını hissettiriyordu ona bu kahkahalar.

“Beni yok edebileceğini mi sanıyorsun?” diyerek gülmeye devam etti. “Kristali sana vermek mi? Sadece dene ve olacıkları gör.”

“Öldürün!” diye haykırdı Feer-Hox.

Askerler silahlarını üzerine ateşledikleri anda Roxanne çoktan havaya sıçramış, disruptörüyle sağ tarafındaki iki

adamdan birini göğsünden, diğerini ise suratından vurmuş, daha yere ayaklarını yeniden yere basamadan onları öldürmüştü bile. Çapraz ateşten gelen füzyon topuyla ise arkasındaki omzu parçalanmıştı. Yüzünde bir acı ifadesiyle yere yığılıverdi. Yalnız tuhaf olan şey herhangi bir kan akmasıydı. Sonuncusu hâlâ üzerine füzyon topları ateşlemeye devam ediyor ve her seferinde Roxanne'in çevik hareketleri yüzünden iskalıyordu. Roxanne daha fazla kaçamayacağını anladığından, üç metre uzakta duran adama doğru sıçradı. Başının üzerinden süzülürken kılıcını süratle savurdu. Onun arkasında yere indiğinde ise füzyon atışlarının sesi duruverdi ve yavaş bir ifadeyle yüce-kan dizlerinin üstüne çöktükten sonra yüz üstü yere çakıldı. Roxanne arkasını bile dönmediği hâlde adamın göğsünü ikiye yarıldığını biliyordu, zaten karşısında etkilenmiş bir edayla yüz hatlarını kırıştırarak onu izleyen kadından gözlerini ayırmaması gerektiğini artık öğrenmişti.

Salondaki tek tehdit içeren kişiydi. Şaşkınlığını çabucak atmış olan kadın az önceki gibi cübbesini açmış, üzerindeki sarı satrandan işlenmiş bıçaklarını telekinezi kullanarak neden sonra tek tek uçurmaya başlamıştı. Roxanne hiç vakit kaybetmeden disruptörüyle ona nişan alıp ateşledi. Kızıl ışın, bıçaklardan birine çarpıp tavana doğru sekti.

"Satrana hiçbir şey işlemez, Des-Akl," dedi Ferhora sertçe. Telekineziyi bu kadar iyi kullanabilen birini daha önce hiç görmemişti genç kadın. Bıçaklar bir daire biçiminde etrafını sarmış hâlde süzülüyorlar ve onu gelecek her türlü zarardan bir kalkan görevi görerek koruyorlardı. Aslında onun başka bir zırha ihtiyacı yok gibiydi.

Roxanne artık kendisini korumanın daha da zor olduğunu anladığı için disruptörünü kılıfına yerleştirerek olabileceklere karşı hazırlanmak istedi. Başka hiçbir şey düşünmeden konsantre olmaya çalıştı. Çok önceden yaptığında da olduğu gibi, ayak bileklerinden iliklerine kadar uzanan bir akımın bedeninde ortaya çıkıp dolaştığını fark etti. Sanki midesinde dolup taşmış da sıcaklığı var olmayan bir çeşit enerji biçiminde duruyor, onun kulağına anlayamadığı cesaret fısıltılarını iletiyor, çölün birinde günlerce susuz kalmışçasına onu bir serap gibi kendisine çekiyor, düşüncelerini bir hançer misali keserek dağılıyor, asla yorulmayacak kadar güçlü olduğunu zihnine bir nevi aşılıyordu.

Hiçbir şey imkânsız değildir.

İşte bütün bunları hissedene genç kadın zihninde bir odak noktası yakaladığında silah tutmayan elinde kızıl renkli alevler oluşturduğunu anladı. Midesinde karıncalanma gibi his yayıldı. Zaten ne zaman yeteneğini kullanmaya başlasa bu şekilde hissediyordu.

Biraz daha konsantre olunca alevler genişleyip avucunun üstünden havalandı. Ateş bu kadar yakın olmasına rağmen kadın sıcaklığını hissetmiyordu. Sadece bedeninde sürekli dolaşan adrenalinin ona verdiği heyecanla hızlı soluklar alıp veriyor, kendisini hazırlamaya çalışıyordu.

Bu zamana kadar susan Kontes, onun elinin üstünde uçurduğu alevleri gördüğünde etkilenmiş gibiydi.

"Çok ilginç," dedi Feer-Hox. "Kızıl kristal gerçekten sende demek ki."

Roxanne, hırs dolu kızıl bakışlarını elinin üstünde süzülen alaz topundan kadına doğru çevirdi. Yüzüne gücün verdiği istemsizlikle bir tebessüm yerleştiğinde çehresindeki kaslar seğiriyordu. Ancak bu bakış ona ait değil gibiydi. Sanki başka bir kişi bedenini ele geçirmiş bunları ona yaptırıyordu.

İstemsiz bir öfkeyle konuştu.

"Evet, kızıl ben de, şimdi sendekiler de benim olacak. Onu zavallı bedeninden koparıp almak çok kolay artık."

Kadının etrafında dönen bıçaklar birden durdu ve Roxanne'in üzerine doğru uçmaya başladılar. Yerinden çok hızlı bir refleksle sıçrayınca elindeki ateş topunu Feer-Hox'a doğru fırlattı.

Kontes ölümcül bir hızla gelen toptan son anda yana doğru çevik bir hareketle çekilince ancak kurtulabildi. Onu ısıralayan alazlar arkadaki bir heykelin belden üstünü tamamen paramparça etti.

Roxanne artık onu öldürmeden buradan çıkamayacağını anlamıştı.

*

Des-Akl koridordaki son Hrass'ın da (yüce-kan birimi) işini bitirdikten sonra çevresine bir bakındı. İçerdeki bütün heykeller, duvarlar, tavanda dâhil her şey kan sıçramasıyla dolmuştu. Ölüm kokusu kadına bir aroma gibi geliyordu artık.

Yüce-kanların füzyon tüfeklerinden gelen ateşleri aynı Rkahan gibi rahatça durdurabiliyordu. Hâki (yeşil) rengi kristalden edindiği güçler hâlâ gelişme aşamasındaydı, fakat şimdiye kadar gayet işine yaramıştı. Zaten maskenin sağladığı koruma kalkanı yüzünden silahlar onu etkilemiyordu. Başka Hrass gelmediğinden emin olduktan sonra koridorun diğer ucundaki kontrol konsoluna odaklanıp alarmları susturdu. Roxanne solunun arkasındaki kapıdan çıkmıştı. Oraya doğru koştuğunda endişe ettiği şeyin olmaması için kendi kendine yalvarıyordu. Ona bir ömür gibi gelen zaman evvel gördüğü kâbusların bir benzeriydi sanki. Bu sahne ona çok tanıdık gelmişti.

Kapı otomatik olarak kenara çekilince Des-Akl korktuğunun başına geldiğini anladı. Roxanne elli metre kadar aşağıda Kontes ile tek başına çarpışıyordu. Bir süreliğine yerinde kalıp şaşkınlıkla kardeşinin ellerinden fırlayan ateş yelpazelerinin bir hortum oluşturmalarını izledi. Kontes'in etrafını saran bir duvar meydana gelmişti. Onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu anlaşılın. Ama Ferhora geriye doğru sıçrayarak alevler büyümeden önce kurtulmayı başardı. Kızıl kristal kardeşindeydi demek ki. Fakat şimdi bunun hiçbir önemi yoktu.

Onun güvende olması her şeyden daha önemliydi. Des-Akl platformun korkuluğunun önüne gelince maskenin ekranı ölümüne çarpan iki kadının görüntülerini yakınlaştırdı. Roxanne, Kontes'in bıçaklarından parendeler atarak kurtulduğunda bakışları Des-Akl'a doğru döndü. Ani bir şaşkınlık anında Kontes beyaz zırhının kılıfından bir parçacık hızlandırıcı çıkartıp ateşledi.

"Roxanne dikkat et!" diye bağırdı Des-Akl, ancak çok geçti. Mavimsi bir ışık Roxanne'e çarptı. Maske çok yakın gösterdiği için Des-Akl'ın gözleri kamaştı ve geçici körlük yaşadı bir an.

Neden sonra çakan yıldızlar yok olduğunda, Roxanne artık salonun zemininde değildi, aslında kaybolmuştu. Des-Akl olayın şokuyla kardeşinin öldüğünü kendi kendisine kabullendiremiyordu.

Ölmüş olamaz!

Şimdi bir yerden çıkmalıydı, ışını görüp geri çekilmiş, şimdi Kontes'i öldürmek için bir yerden çıkacaktı. Des-Akl sabırla onu görmeyi bekledi. Daha önce kalbi hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Kardeşini kaybettiğinde duyduğu bütün o nefret

ettiği hisler benliğine dolmuştu tekrar. Geçmişten gelen hatıralar zihnini doldurdukça, elem onu çevresi magmayla dolu bir kaya parçasındaymış gibi sardıkça aklı karışıyordu. Uzun zamandan beri hiç kimseyi bu kadar önemsememişti. Ardından kahkahalarıyla salonu çınlatan Feer-Hox'u fark ettiğinde, derinlerde bir yerden yükselen bir hiddetin ateşi, yoksunluk duygusunu bastırarak zihninde başka bir şeye yer bırakmadan onu zapt etmeye başladı. Beel-Sol ile dövüştüğü zaman olan bunun yanında çok zayıf kalırdı. Aldığı soluklar bile nefretin alazlarının daha fazla hava alarak korlanmasını sağlıyordu sanki. Hiçbir şey, hiç kimse onu durduramazdı. İntikam duygusu içindeki elemi tamamen körelttiğinde, çevresindeki sağır edici sessizliğin arasında yükselen kahkahalar, kulaklarına inen birer balyoz etkisi yapıyordu ona. Bedeni ve ruhu tek bir kara düşün kontrolüne girmiş, başka hiçbir şey onu bu nefretten kurtarmayacaktı. Ağzında olmuş acı bir tat kelimeleri boğazına tıkıyordu. Kendisine hâkim olamadan mahkûmluktan kurtulmuşçasına platformun korkuluğundan geçerek aşağı atladı. Yaklaşık elli metre yukarıdan hızlandıkça havada baş aşağı döndü. Yüzüne gelen puslu ışık onu ölümcül bir şahin gibi tepeden indiğini yüz hatlarının keskinliğiyle kanıtlıyordu. Çevresini saran hava akımı süratlendiğinde yer çekimine emir vermiş gibi salonun kristal zeminine çarpmadan yavaşladı ve iki ayağının üstüne dönüp dizlerini kırarak indi. Tahtına gitmeye hazırlanan Kontes, Des-Akl'ın kılıcının kınından çıkma sesini duyduğu zaman hemen yerinde döndü ve yüzünde hafif bir merak ifadesiyle kaşlarını kaldırıp ona bakarken, yanakları elmacık kemiklerinin üstüne gerildi. "Sen de kimsin?" diye sordu şaşkınca. "Bir LKeith kulemde ne yapıyor?" "Adım Des-Akl," dedi kadın sesinin öfkeden titremesine

engel olamadan.

Kısa süren bir sessizlik anının ardından onu dikkatle süzünce "Bu imkânsız!" diye karşı çıktı Kontes, gözlerini fal taşı gibi açmış hâlde geri çekildi. "Seni şimdi öldürdüm ben." Des-Akl'ın yüzünde maske olduğundan Kontes onu tanıyamamıştı anlaşılan.

Onu çıkarıp belindeki kılıfına yerleştirdikten sonra "Az önce öldürdüğün kardeşimdi," dedi çatlak sesiyle. "İntikamımı alacağım."

"Ben de namını bu kadar duyduğum birinin bu kadar kolay lokma olmasına şaşırıyıştım zaten."

Kontes pelerini bir anda açıp bıçaklarını ortaya çıkardı.

"Beni öldüremezsin *melez*. Buraya kristali almaya geldin. Beni yensen bile imparatorun kardeşini öldürmeme emrine uymak zorunda kalacaksın."

"Sen benim kanımdan canımdan birini, sahip olduğum tek aileyi elimden aldın. Kardeşimin kan bağı intikamımı haklı kılıyor. İmparatorun emri geçersiz kalıyor. Kanunları sen de biliyorsun. Ayrıca sekiz emirden-"

"Bana hatırlatmana gerek yok, Des-Akl. Onları yazanlardan biriyim. Yine de beni öldürebilsen bile imparatora kanıt sunmak zorunda kalacaksın. O da burada yok," dedi Feer-Hox eğlenircesine. "Kandaşın buharlaştı."

"Gerekirse parçalanmış pis cesedini roklara verip, seni sürgüne gönderdiğimi söylerim. Kristalleri aldığımı görünce imparatorun başka hiçbir şeyi önemsemeyeceğinden emin olabilirsin."

Des-Akl konuşmanın bittiğini anlayıp intikamını almak için bu değersiz yücekanın hainlikle atan kalbini sökmeye karar verdi. Zihni gazabını azat etmişti artık.

Serhan Vural

SAVAŞ - 3

Mert Süğlün

SAVAŞ – I I I

Emirlerine itaatsizliğe alışkın değildi psikolog ve bu karşısındaki asker hakkında hiç bir şey bilmiyordu. Belki rütbesi bile ondan yüksek olabilirdi. Emrine bu yüzden uymuyor olabilirdi. Üzerinde ki mahkum üniformasında dikkatini çekmişti, ama hiç bir anlam verememişti. Sakinliği ve özel eğitilmiş birlikten bir askeri rahatlıkla alt etmesi, onu etkili ve becerikli bir asker yapıyordu, hata yaptığını düşünerek, tarz değiştirdi.

Genç askerlerle konuştuğu, sakın ve melodik sesi ile “Sizinle konuşmak istiyorum. Eğer oturursak bunu daha rahat yaparız.” dedi. Yine etkileyici ve özenle seçilmiş kelimeler kullanıyordu. İnsanları etkilemeye ve kontrolü altına almaya alışmış, bu becerisini herkes üzerinde rahatlıkla kullanabileceğine emin, bir kişinin ukalalığı ve rahatlığı ile konuşuyordu.

Mahkum biraz önce oturduğu yere baktı, psikoloğa "Siz oturun, ben tabağımı bırakıp geliyorum" dedi.

Sonra arkasını döndü ve mutfığa açılan küçük bölmeye ilerlemeye başladı. Psikolog bir süre ne yapacağını bilemedi. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra sustu ve mahkumun biraz önce oturduğu sandalyenin yanındakine oturup, sınırlı bir şekilde bacak bacak üstüne atıp beklemeye başladı.

Mahkum işi olabildiğince ağırdan alıp psikoloğun yanına, ama ilk oturduğu sandalyeye değil öteki taraftakine oturdu. Psikolog onunla yüz yüze gelmek için sandalyesini döndürmek zorunda kaldı.

Mahkum sakın gözlerle psikoloğa bakıyordu. Kadın biraz düşünüp, söze başladı. “O askeri neden öldürdün?” diye sordu. Mahkum bir süre sessiz kaldı, sanki bir şey bekliyordu.

Yemekhanenin hoparlörlerinden “Mahkum 961... Mahkum 961... Brifing Odası B13-45A’da bekleniyorsunuz.” anonsu yankılandı.

Mahkum hızla ayağa kalktı “Gitmem gerek.” deyip, psikoloğa selam verdi ve hızla brifing odasına yöneldi. Psikolog uzun süre oturduğu yerden kalkmadı.

Brifing odasını bulması zor olmadı, yol boyunca birkaç operatör ve görevli ile karşılaştı. Üniformalar ve rütbeler, çok değişmişti, ama pek çoğunun görev ve statüsünü tahmin etmişti rahatlıkla. Üs hala eski amacı için kullanılıyordu: Özel ajanlar için karargah, üs ve lojistik destek merkezi. Ayrıca alt katlarda bir yerlerde, ana kumanda merkezi olmalıydı. Askerken oraya hiç inmemişlerdi; ama varlığını biliyorlardı. Emirler oradan dağıtılıyordu.

Brifing odası B13-45A’yı buldu, kapının önünde birkaç saniye durdu, derin bir nefes alıp, retinal tarayıcının önüne geçti, bilgisayar onu yetkili personel olarak tanımlayıp kapıyı açtı ve mahkum içeri girdi.

Oda karanlıktı. İçeride ince uzun cam bir masa vardı, masanın etrafı rahat, hareketli sandalyelerle donatılmıştı. Karşı duvarda büyük bir dijital ekran, masanın üzerinde ise bir holografik görüntüleyici vardı.

Mahkum içeri girince masanın sol tarafında oturan, komutanını hemen tanıdı. Komutanın dışından masada, bir adam ve üç kız oturuyordu. Adımın her halinden yüksek rütbeli bir subay olduğu belliydi, kızlar da onun yardımcı subayları olmalıydı.

Mahkum içeri girdiğinde, hepsi dijital ekranda, onun ve kardeşlerinin yıllar önce katıldıkları bir görevin, kaydını seyrediyorlardı. O içeri girince, kumandan elindeki kumanda ile yayını kesti. Hepsi ona doğru döndüler. Mahkum, selam verip, hazır ola geçti.

Komutanı “Rahat” emrini verip eli ile sandalyelerden birisini işaret ederek “İstedğin bir yere otur.” dedi. Mahkum sakince masanın başındaki sandalyeye oturdu, önce arkasına yaslandı ama koltuk çok rahattı, o da doğrulup masaya yaslandı. ‘Evet! Ne istiyorsunuz?’ ifadesini takınıp komutanına baktı.

“Ehm! Sanırım, neden burada olduğunu merak ediyorsun?” diye söze başladı kumandan, komutanı da, onu dinlemesini işaret etti başı ile. Mahkum sakince kumandana döndü ve onu dinlemeye başladı. Yan gözle operatör kızları inceliyordu. Kızlar, kendi aralarında fısırlar fısırlar bir şeyler konuşuyorlardı. Bir tanesi eli ile başını gösterdi, -hücreden çıkarken yaşanan arbedede, özel tim askerinin dipçik ile vurduğu yeri-, yara iyileşmişti ve kızlar buna çok şaşırılmıştı.

Kumandan söze devam etti “Sana ihtiyacımız var...”, uzakta kumanda ile dijital ekranı yeniden açtı, birkaç komut ile istediği görüntüyü buldu.

Yanmış, yıkılmış bir kasaba görüntüsü vardı. Merkezden dışarıya doğru büyük bir patlama olmuştu. Bütün binalar, araçlar, direkler, ağaçlar her şey dışarıya doğru eğilmiş ya da yıkılmıştı. Bina yıkıntıları arasında birkaç Behemot modeli tank’ın enkazıda vardı. Mahkum, yüksek dozda termal bir patlamanın bu derecede zarar vereceğini tahmin etti. Krater yoktu. Demek ki havadan yapılmış bir saldırı değildi. Kasabanın içinde patlamıştı bomba. Kendi kendini imha, olabileceğini düşündü.

“Bu kasaba kaçak bir K-MZÜ (3) tarafından yok edildi.” dedi kumandan. Sonra görüntü değişti. Mahkum’un hücresinde karşılaştığı özel tim askerlerinininkine benzer üniformalar içinde -ancak daha iyi korumalı ve silahlı- askerler bir K-MZÜ ile çarpışıyorlardı. Görüntü kötü ve bozuktu.

Askerler ellerinden geleni yapmalarına rağmen, K-MZÜ’ye zarar bile vermiyorlardı, bu büyük cüsseli, ağır zırhlı dev, onlarla oyuncak gibi oynuyordu.

Mahkumun gördüğü kadarıyla bu K-MZÜ -onların deyimiyle yürüyen tabut- değişik bir modeldi. Daha önce böylesi ile

hiç karşılaşmamıştı. Yapı itibarıyla çok kötü ve düzensiz görünüyordu. Sanki parçaları oradan buradan toplanmış, olduğu kadarıyla birbirine bağlanmış, ama hareketleri daha önce gördüğü modellere göre çok üstündü, hem ateş gücü, hem de hareketlilik olarak, olağan üstü bir performans sergiliyordu.

“Özel birliklerimiz bu makinayı durdurmada yetersiz kaldı. K-MZÜ, yerel bir çatışma alanında yoluna devam ettiği için birliklerimiz yeterli lojistik desteği sağlayamıyoruz.” diye açıklamasına devam etti kumandan. Mahkum kayıtsız gözlerle onu dinliyordu, ama gözleri ekrandaydı. Kumandan, bu sefer topografik bir görüntü getirdi ekrana. Haritada, çeşitli renk ve figürlerden, savaş halindeki iki ordu, K-MZÜ’nün geçtiği yerler, özel ajanlarla ve savaşan birliklerle çatışmaya girdiği noktalar ve K-MZÜ’nin tahmini rotası vardı. Rotayı tahmin etmek için fazla bir hesaba gerek yoktu. Direk şehre gidiyordu. Hem de önüne çıkan her şeyi ezerek.

“Birliklerimiz yeterli muharebe tecrübesine sahip değil, savaş alanında ve beklenmedik durumlarda başarısız oluyorlar. Ayrıca düşmanın belirsizliği ve hakkında az bilgiye sahip oluşumuz, bizi etkili bir plan yapmaktan alı koyuyor. Bu belirsiz düşmanı konvansiyonel yollarla bertaraf etmek istiyoruz, bu yüzden....”
Kumandan lafı uzatırken komutan sözünü kesti. “Evlat! Oraya gidip o yürüyen tabutu durdurman gerekiyor. Görev metodları sana kalmış. Göreve hazır mısın?” dedi sert ama samimi bir sesle.

Mahkum hızla ayağa kalktı, hala fısırdan kızlar korku içinde suspus oldular. Hazır ola geçti “Efendim! Hazırım, efendim!” komutan gülümseyerek arkasına yaslandı ve kumandana gözleri ile devam etmesi için işaret verdi.

Kumandan koltuğunda doğruldu. Hafifçe öksürdü. “Asker, nakliye aracın bir saat içinde hazır olacak, gerekli hazırlıklar için kırk beş dakikan var.” dedi. “Emredersiniz, efendim” dedi mahkum, selam verip briefing odasını terk etti, çok iyi bildiği malzeme odasına koşar adım yöneldi.

Süper sonik-helikopter havalanalı 20 dakika olmuştu. Pilot ses hızın aşmadan radar yüksekliğinin altında olabilecek en yüksek hızda uçuyordu. Zorlu ama heyecanlı bir yolculuktu. Mahkum, yeni özel ajan kıyafetini önce çok rahatsız edici bulmuştu, ama git gide alışıyor. Yine de standart üniforma yerine kendi beğendiği ekipmanları tercih etmişti. Nanotek iç çamaşırlar, hafif kevlar nanotek vücut koruyucu üniforma, fiber çelik destekli kevlar botlar. Nanotek fiber-çelik maske. Tam otomatik hafif iki tabanca, tam otomatik hafif saldırı tüfeği, her silah için dörder şarjör, bir tıraşlı bıçak (4) ilk yardım ve temel hayatta kalma malzemeleri, H. A. G. (Haberleşme Araştırma Gözlem) donanımı.

Etrafında oturan özel ajan takımı ile kıyaslandığında neredeyse silahsız ve çıplak kalmıştı. Özel birlik savaş alanına inmeyecek olmasına rağmen tepeden tırnağa, eksiksiz donatılmıştı.

Mahkum, askerlerdeki tavır değişikliğini helikoptere

binerken sezmişti, korkunun yerini saygı ve hayranlık almıştı. Üsten çıkışlarında, pek çoğu ona yol göstermiş, elindeki-leri taşımaya çalışmış, ona kapı açmış, rütbesiz olmasına rağmen selam vermişti.

Bir zayıflık daha... Kendilerini geliştirmek, üstün güce yaklaşılmaya, onu anlamaya çalışmaktansa, onu idolleştirip, sahip olmadığı meziyetler yüklemek. K-MZÜ’nün bunları peynir ekmek gibi yemesi şaşılacak bir durum değilmiş.

Birden helikopterin içindeki yeşil loş ışık, kırmızıya döndü. Pilot iç telsizden alışıldık mesajını verdi “Atlama noktasına bir dakika...”, özel timdekileri huzursuz hareketlilik ile yerlerini aldılar, bir tanesi mahkuma paraşütünü uzattı. Mahkum askere hiç bakmadan iç konuşma telsizini açtı, pilota, “Radar altı mesafesinde kal, atlama notasında en alçak noktaya in, hızı düşür, atlamadan sonra, SüperSonik hız ile yükselerek uzaklaş” dedi.

Alışıldık -kendi zamanından kalma- özel ajan hava indirme prosedürünü vermişti. Pilot bu teklifi anında red etti. Mahkum yeniden iç telsizden, ama bu sefer helikopterin yapay zekasına aynı emri verdi. Yapay zeka mahkumu özel-ajan olarak tanımlayıp, gerekli prosedürü uyguladı. Mahkum atlama ışığı yandığında, özel tim’in şaşkın bakışları arasından helikopterin kapısını açtı ve kendisini boşluğa bıraktı.

Sabahın ilk ışıkları Doğu’dan kendisini gösterirken, mahkum serbet düşüşe başlamıştı. Biraz üzerinden ses hızını aşan helikopterin, sonik patlamasını bütün iç organlarında hissetti. Sanki dev bir sineklik onu yere yapıştırmaya çalışıyordu. Kendisini çabuk toparladı ve yere, geniş bir alana, kendi düşüş hızına eşit telekinetik baskıyı, yavaş ama gitgide artan bir şekilde, uyguladı.

Birkaç saniye sonra, hesapladığından daha hızlı, bir şekilde yere çakıldı. Atletik bir takla ile düşünüyormuş gibi yumuşatıp, sakince ayağa kalktı. Gökyüzünde hızla uzaklaşan helikoptere baktı. Güney Batı’da bir yerden gelen uçak savar ateşini gördü, ama helikopter atılan mermilerden hızlıydı, hemen gözden kayboldu.

Serbest atlayış bisiklete binmek gibi birşeydi, asla unutulmuyordu, ama uzun süre yapılmazsa insanı sarsıyordu. Tüm vücudun zokluyor, başı patlayacakmış gibi ağrıyordu. Burun deliğinden akan kanın dudağının kenarından süzülüğünü hissetti. Telekinetik gücün stresi, birkaç damarı çatlatmıştı.

Bir süre olduğu yerde durdu, bacaklarını omuz genişliğinde açtı, dizlerini hafifçe kırdı, kollarını serbest bıraktı, yumruklarını olabildiğince sıkı. Derin bir nefes aldı. Alaca karanlıkta, serin sabah rüzgarı ile gelen, sülfür, napalm, ozon, toprak ve kan kokusunu içine çekti. Savaş anının kokusunu.

Uyandığından beri ilk defa kendisini evde hissetmişti...

1. Nanotek Kıyafetler : Çeşitli mikroskobik mekanik birimlerle desteklenerek örülmüş kumaştan dikilen kıyafetler. Nanotek uygulama her çeşit kumaşa uygulanabilir. Nanotek birimler enerjilerini, güneşten ya da elbiseyi giyen kişinin ürettiği elektrikten alır. İç

çamaşırlar için enerji kaynağını şahıstan alan enerji kaynağı tercih edilirken. Diğer kıyafetler güneşe bağımlıdır. Birimler enerjileri tükendiğinde yeniden şarj oluncaya kadar kendilerini kapatırlar. Her elbisede kullanımına göre pek çok farklı işlev gören naotek birimleri olabilir.

Yaygın olanları :

Kumaştaki yıpranma ve/veya yırtıkları tamir etmek için harekete geçen birimler. Bu şekilde harekete geçen birimler kendilerini feda ederek gerçekleştirirler işlevlerini.

Hava değişikliklerinde, kullanıcıyı en rahat ettirecek şekilde kumaşın yapısında ve sıcaklığında değişiklik yapan birimler.

Kullanıcı fiziksel zarar gördüğünde gerekli ilk yardımı yapmak için harekete geçen birimler. Bu şekilde harekete geçen birimler kendilerini feda ederek gerçekleştirirler işlevlerini.

Kullanım ve ihtiyaca göre daha pek çok özelliğe sahip nanotek kumaşlar mevcuttur. Nanotek birimlerin pek çok işlevi kullanım esnasında mevcut nanotekleri hızla tükettiği için, standart kıyafetlerin süresi 3 aydır. Bu süreden sonra yenilenmesi tavsiye edilir, ancak kullanım sıklığı ve amacına göre bu süre değişebilir.

Nanoteknoloji sıkı kanunlarla kontrol edildiği ve mikroskobik alanda çalışmaların yüksel maliyetler gerektirdiği için, bu tarz kıyafet ve araç gereç sadece hükümet birimleri, hükümet kontrolünde çalışan şirketler ve ordu tarafında kullanılabilir.

2. Hayalet Modu : Fiziksel beceri ve kuvvet artırıcı askeri ilaçların aşırı dozda kullanımında görülen semptomlarına, askeri birliklerin taktığı argo terim. İlaçlar, vücudun ürettiği hormon ve kimyasalların çalışmasını etkileyen ve olağanüstü beceriler ve kuvvet kazandıran enzimler içeriyor. Çeşitli marka, model ve güçte bulunuyorlar.

Bu askeri ilaçların varlığı bile sivil halk tarafından bilinmiyor. İlk kullanım dönemlerinde askerlerin taktığı isim şu anda literatüre girmiş ve yaygın olarak kullanılmakta. İlaçlara hayalet denmesinin sebebi, ilacı kullananların en fazla birkaç saat içinde ölmesi ya da bitkisel hayata girmesi. Kimyasal dengesi aşırı derecede bozulan kullanıcılar, ilacın etkisi geçtikten sonra ölüyorlar. Askerler bu ilaçları son şans olarak ya da öteki dünyaya yalnız gitmemek için

kullanıyorlar. Bir çeşit intihar saldırısı metodu. İlacın kullanıcısı ilacı aldıktan sonra kendisini ölü farz ettiği için, hayalet olarak kabul ediliyor. Bilerek hayalet olup ölmek, bir asker için olabilecek en şerefli ölüm olarak kabul ediliyor pek çok birlikte.

Ancak ilaçların genel kullanımı, çıkartma ya da indirme birliklerine habersiz olarak verilmesi ve zaten gözden çıkarılan bu birliklerin düşman hatlarına en çok zararı verdimesi şeklindedir.

Söylentiye göre özel ajanlar hayalet ilaçlarını ölümcül olmayan yan etkilerle kullanabiliyorlar, ama bu söylenti kayıtlarla onaylanmış değil.

3. K-MZÜ : K serisi Mekanize Zırhlı Ünite. Özel ajanlar aktif göreve geçmeden önceki, özel birlikler. Yüksek teknoloji ürünü, insan şeklinde, üretilmiş dış iskeletler. Çok masraflı olmaları -özelikle yakıt tüketimi açısından- ve nörolojik bağlantılarının pilotlarda kalıcı zihinsel bozukluklar bırakması yüzünden, kullanımları durdurulmuştu.

Yüksek ateş gücü ve hareketliliğe sahip, ideal taktiksel saldırı araçları olarak literatüre geçmiş, özel ajanların gelişine kadar her operasyonda başarılı olmuş ünitelerdir. Birbirlerine karşı mücadelede, pilotların aşırı yüklendiği ve delirdiği gözlemlendiği için, çok nadir düşman K-MZÜ birlikleri savaş alanında karşılaşmışlardır.

4. Titreşimli bıçak : Özel titanyum kesici aletler. Titreşimli kesici aletlerin kesici kısmı mikroskobik incelikle, yüksek hızlarda hareket eden ince manyetik alandan oluşur. Bıçağın üzerinde, bıçağın kabzasındaki özel dinamounun oluşturduğu elektro manyetik miknatıs bu alanın çok yüksek hızda harekete geçmesini sağlar..

Teorik olarak her şeyi kesebilir. Çok pahalı ve üretim zor aletlerdir. Sadece askeri birliklerde ve -çok yüksek ücretlerle- kara borsada bulunur. Anti-EM (Eltro Manyetik) cihazların kullanımı bıçağın titreşim özelliğini -geçici ya da kesin- olarak etkisiz hale getirir.

Mert Süğlün

(www.lostlibrary.org sitesinden alınmıştır.)

ÇÖPLÜK - 1

Nurettin Tan

ÇÖPLÜK - I

“Sigarandan bir tane verir misin?”

“Al, yalnız depodan çık. Bu sefer yüklenen mallar ateşe karşı duyarlı,” dedi üzerine simsiyah çalışma tulumunu giymiş adam.

“Peki anlaştık. Ben de hiç kalmamış da... Hem sen bir tane ver de, ben yüzeyde bile içmeye razıyım,” dedi kadın. Ve bir bayana göre pek de kibar görünmeyen elini, istasyon şefine uzatarak sigarayı aldı. Niversta kırkına merdiven dayamaya başlamış sabırlı bir kadındı. Simsiyah saçları ve kömür gibi kara gözleri sert kişiliğinin bir göstergesi gibi birbirine benzeyip, daha ilk tanıştığı insanlara “Ben sizden farklıyım,” dedirtecek kadar belirgindi. Yüz hatları sert ama çekiciydi. Sanki yaşlandıkça giderek daha da güzelleşiyordu.

Konteynırlara yüklemenin daha tamamlanmadığını işaret eden kırmızı ışıklar kadının yüzüne yansırken, sigarasını ağzına götürüp yaktı ve derin bir nefes çekerek ciğerlerini dumanla doldurdu.

Niversta’da bugün siyah tulumunu giymişti. Haftada iki kere, biri ofiste, diğeri transfer ve çöpün boşaltımında olmak üzere, çalışma saatlerini değiştirirdi. Ofiste çalışırken problemi yoktu, rahat giyinebilirdi. Fakat transfer ve boşaltımda siyah tulum giymek zorundaydı. Çünkü bu iç karartıcı renk lekelerin görünmesini engelliyordu. Şimdi bu siyah tulum Niversta’yı terletmeye başlamıştı. Derisinin sığağa karşı dayanıklı kumaşa terden yapıştığını hissederek rahatsız oldu.

Sigarasından ikinci bir nefes çekerken kafasını kaldırıp, on iki metre yüksekliğindeki konteynıra baktı. Bir yandan da yükleme bölümünden çıkmak için depo şefini izlemeye koyulmuştu. O an kendisini konteynırın yanında karınca gibi hissetti. Evet koca makine bir devdi, ve bu sadece devasa “Tırtıl”ın ufak bir parçasıydı.

“Konteynırın içine ne yükleyecekler?” diye merakla sordu depo şefine.

“Gizlilik derecesi var. Bu yüzden ben de içinde ne taşındığını bilmiyorum,” diye cevap verdi şişman şef. Bu adam yeraltına inen kilometrelerce uzunluktaki tünelin üzerinde bulunan onlarca istasyonlardan birinin şefiydi. 46. İstasyona o bakıyordu. Yani yeryüzünden bir tırtıl ile dört günlük uzaklıktaydı. Hoş bu adamın bir ailesi olmadığından endişeleneyeceği veya umursayacağı bir şey yoktu. O yüzden yerin altında veya üstünde yaşamış umurunda değildi. Şimdilik sadece parasını biriktirmeye çalışıp, kafasını sokacak bir yer için yaşıyordu. Ve eğer bu iş onu fazla yıpratmaz da emekli olabilirse, biriktirdiği para ile “Yeni Dünya”lardan birinde ev alıp, hayatının son günlerini sessiz geçirmek istiyordu. Basit bir adamdı, ve basit bir adama yaraşan basit amaçları vardı.

“Garip değil mi?” diye sordu Niversta. Artık dev konteynerin bulunduğu istasyondan çıkmışlar, işçiler ve sürücüler

için hazırlanmış dinlenme tesisine doğru ilerliyorlardı. Çevrelerini saran muazzam yapı çok geniş bir alan kaplıyordu. Otuz metreye yakın bir tavan ve ucu zor görünen bir istasyon girişi ve çıkışı vardı. Duvarlar, tavanlar ve zemin çok sert çeliğin Mars’ta yirmi yıl önce bulunmuş yeni bir alaşımı ile karıştırılmış, garip, rengi siyaha kaçan maddeyle kaplanmıştı. Her yer çok güçlü projektörlerle aydınlatılmasına rağmen, çalışanlar kendilerini kapana kısılmış hissinden kurtaramıyorlardı. Toprak ana etraflarını hapisane gibi sarmalıyordu. Belki çevrenin içine verdiği karamsarlık hissi, Niversta’yı şüpheci yapmıştı.

“Hayır aslında değil,” diye karşılık verdi istasyon şefi. “Eğer yanında sigara bile içmemiz yasak ise, içindeki madde kimyasal olmalı. Ve benim de en son istediğim şey, manyak şirketlerin garip deneylerinden çıkan artıkların yanına yaklaşmaktır,”

“Çünkü daha emekli olman gereken bir işin ve Yeni Dünya Gaea’da seni bekleyen bir evin var değil mi?” diye suratında koca bir sırıtişla sordu Niversta.

“Doğru, aynen öyle,” diye aynı sırıtişla karşılık verdi adam. Niversta adamın arada bir güldüğü anlardan birini yakalamıştı şimdi. Bu adam her zaman gülmezdi, ama her zaman da somurtmazdı. Çünkü o 46. İstasyon’da çalışıyordu. Yani yaşlı dünyanın ortasındaydı. Niversta şunu anlamıştı ki, yüzeyden aşağıya indikçe çalışan insanların psikolojik dengeleri de değişiyordu. Bu adam ise iki arada bir derecede kaldığından hareketlerini kestirmek gücü. Yüzeye yakın olanlar neşeli tiplerdi. Magmaya yakın çalışanlar ise çekilmez derecede sinirli olurdu. Bu tombul şef ise farklıydı, bunun nedeni ise 46. İstasyon idi. “Belki de gerçekten böyledir,” diye düşünerek fikrinin aslında gerçeğe çok yakın olduğunu düşündü Niversta.

İkisi de yemekhane ve dinlenme tesisinin bulunduğu binanın kapısına yaklaştılar. O esnada az evvel yanından ayrıldıkları konteynıra yükleme yapmak için işçiler, taşıma araçları ile yanlarından geçmeye başladılar. Arkalarından ise büyük bir gürültü ile siyah askeri araçlar geliyordu. Her aracın üzerinde yine siyah askeri üniformalarını giymiş, yüzleri taktıkları kasklar yüzünden görünmeyen silahlı adamlar vardı. Hiç duraksamadan yanlarından geçerek Tırtıl’a doğru yöneldiler.

“Konteynırı yüklemeye gidiyorlar. Ama askerlerin yanlarında işleri ne? Ne zaman asker transfer işlerine karışsa, çok huzursuz oluyorum,” dedi Niversta.

“Evet, boşver... Yine deneysel atıkları taşıyor olmalılar. Biliyorsun askerler bunu çok sıkı güvenlik kontrolü altında yapıyorlar. Atıkları geri dönüştürüp kullanan manyaklar var, hani devletin “terörist” diye adlandırdıkları,” diye karşılık verdi istasyon şefi aldırmandan.

Niversta kuruntularını bir kenara atarak, “Evet haklısın,” dedi.

Ve ikisi de binanın kapısından içeri girdiler. Yine her yanı

özenle aydınlatılmış koridorlardan geçerek yemekhaneye vardılar. O esnada Niversta'nın gözleri aıklıkla tek bir şey aradı. Beyaz bir makina, ve ucundan sarkan bir hortuma bağlı ağızlığı olan oksijen tüpü... Derinlere indikçe rahat nefes alamıyordu. Bu sürücülerde hastalık gibiydi. Fakat istasyonlarda çalışanlar için böyle bir sorun yoktu. Onların tayinleri kesinlikle yasak olduğundan dolayı hep aynı bölgede çalışmak zorundalardı. Çalışanlar bu yüzden zamanla ortama ayak uydurmaya başlayıp, oksijen makinesini kullanmıyorlardı. Fakat bu durum sürücüler için farklıydı. Onların işi yüzeyden, magmaya çöp taşımak olduğundan, sürekli değişen derinlik farklarına vücutları alışamıyordu. Niversta magma seviyesine ilk seferini yaparken ağzından burnundan kan geldiğini hatırladı. Öleceğini zannetmişti o gün. Fakat zamanla buna da alışmış, vücudu şirketin açtığı kurslarla daha dayanıklı hale gelmişti. Yine de nefes daralmaları kendini hissettiriyor ve yolculuklarını çekilmez hale getiriyordu.

Niversta dayanmalıydı. Bir oğlu vardı ve spastik bir çocuğun bakımı çok para harcamasına neden oluyordu. Hele ırkçılığın ve mükemmel insan ırkı ideolojisinin tekrar hortlamaya başladığı 2216 yılında, eski dünyada... Ayaklarının üzerine daha sağlam basmalıydı.

Kadın adımlarını hızlandırarak beyaz makineye doğru ilerledi. Elleri neredeyse titrercesine ağızlığı tutarak, dudaklarına götürdü. Çok derin bir nefes alarak taze oksijeni ciğerlerine doldurdu. Birkaç saniye bekledi. Hızla nefesini geri verip, aynı çabuklukla bir kez daha derin bir nefes çekti. Oksijen ciğerlerine dans edercesine doldu. Sanki son anda ölümün pençesinden kurtulmuşçasına rahat hissediyordu kendini. Gözlerini kapadı ve ağızlığı makineye geri taktı. Başı biraz dönüyordu, fakat nefesini çok rahat alıyordu.

Yavaşça arkasını dönüp istasyon şefinin olduğu masaya doğru ilerlemeye başladı. Adam gayet rahat bir tavırla, hiçbir şey olmamış gibi kadını izlemeye çalışıyordu. Niversta şefin suratında acıma hissinin izlerini mi yakalar gibi olmuştu? Bunları düşünürken bir sandalye çekip adamın karşısına oturdu.

"Daha üç günlük yolculuğum var ve bunu düşündükçe çıldırarak gibi oluyorum," dedi kadın. Bir yandan iki elinin parmaklarını birbirine geçirmiş, onlara bakarak düşünüyordu.

"Ne içersin?" diye sordu şef yumuşak bir ses tonuyla.

"Tabii ki kahve. Sanırım yakında damarlarımda kan yerine kahve akmaya başlayacak," Gözlerinin ucuyla şefe bakarak hafifçe gülümsedi.

"Tamamdır, ben kahvelere ek olarak on, on beş puaça alacağım. Bu gün biraz açımda," dedi şef ve kahkahalar atarak kahveleri almak için sandalyeden kalktı. Niversta'nın moralinin biraz bozuk olduğunu sezmişti. Onun neşesini yerine getirmek için, soytarı kişiliğinin biraz çalışmasına izin verse bir şey kaybetmezdi. Sonuçta bu kadın diğer sürücülerden farklıydı. Değer verdiği şeyler için yaşıyordu. Kendi için değil. Bunu yapan kaç kişi vardı başka... Bunların hepsini masa başı, on dakikalık kahve partilerini verirken bir şekilde

öğrenmişti. O biraz kendi problemlerinden bahsetmişti, birazcık da Niversta kendininkilerden... İlk başta kadın çekimser ve korkak görünse de birbirlerine güven duymaya başladıktan sonra gerisi çorap söküğü gibi gelmişti. Ama arkadaşlıkları o raddeye gelene kadar bir hayli uzun zaman geçmesi gerekmişti.

Niversta sırtını iyice sandalyeye dayadı. Rahatlamak için gözlerini kapattı... Ama sakinleşmeye çalışıp, problemlerinden birkaç saniye de olsa kaçmaya çalışsa bile sorunları yine onu buldu. Zihnini sarmaladı ve beyninin içinde avazı çıktığı bağırdı. Aynı soruyu onlarca kez sordu, "Ne yapmalıyım?" Ama kendi için değildi bu soru, spastik oğlu içindi.

Daha altı yaşına yeni basacak "Kiref" adında bir oğlu vardı. Daha doğrusu altı yaşında bir çocuğun bedeninde hapis olmuş üç yaşında, her türlü sevgi ve ilgiye muhtaç bir çocuktur.

Altı yıl öncesi zihninin içinde bir pandomim oyunu gibi canlandı. Kocasını ve manyak düşüncesi gözlerinin önünde hayat buldu. Nasıl olmuştu da kocasının kabul edilemez fikrini benimsemişti? Nasıl olmuştu da çocuk yapmak için "Mükemmel Klonlama" tekniğini kullanmaya onu ikna etmişti? Kusursuz, zeki bir çocuk olacaktı çocukları. Ama olmadı...

Anılar zaman tüneline daha da geriye gidip, kadının bundan önceki başarısız ilişkisi üzerine kitlendi. Yüzündeki çürükler ve kolundaki kırık sanki şimdi bile acısını hissettirir gibi oldu. Niversta tüylerinin ürperdiğini, saçındaki telden ayak tırnağına kadar üşüdüğünü hissetti. Hatırlaması bile korkutmuştu kadını... Cevabı ise gayet iyi biliyordu, ilk ilişkisinde yaşadığı şiddet, ardından gelen ilişkisine dört elle sarılmasına neden olmuştu. Ve bu yüzden biricik kocasının bu ilginç klonlama fikri çok cazip gelmişti. Kördü o zaman, aşkı gözlerinin önünü kalın bir perde gibi örtmüştü.

Fakat yine terkedilmişti.

Ayrıca bu sefer ardında bir hatıra kalmıştı, oğlu. Umutları birçok sefer parmaklarının arasında ufalanınca, Niversta bundan sonraki ilişkilerinde daha seçici ve akılcı davranmaya, sorunu kökünden halledip artık hayatına hiçbir erkeği sokmamaya karar verdi. Tabii oğlunun dışında... Onun yeri her zaman en sıcak ve en güvenli yer olan yüreğinin derinleri olacaktı.

Aniden önündeki masa şiddetle sarsıldı. Kadın korkuyla kara gözlerini açtı.

"Uyaaaaa bakalım prenses!" diye melodik ama kulak zevkine kesinlikle hitap etmeyen bir şekilde seslendi şef. Niversta masayı sallayan şeyin kahve fincanı ve bir tabak dolusu puaça olduğunu görünce hafifçe gülümsedi.

"Uykum var, neredeyse dalıp gitmişim," diye yalan söyledi Niversta.

Şef hiç istifini bozmadan sandalyesine kuruldu. Tabaktan bir puaça alıp ağzına atmadan evvel, kadının gözlerine bakıp,

“Düşüncelerine dalmıştın. Ve sana kaç kere söyledim, o denizde tek başına yüzmek çok tehlikelidir,” dedi. Puaçayı ağzına atıp, höpürdeterek kahveden koca bir yudum aldı.

Niversta kollarını göğsünde çaprazladı. Bakışlarını puaça tabağına odaklayıp düşünüyordu. Belki de düşünmüyordu, düşünmek istemiyor, zihnini boş tutmaya çalışıyordu. Ama gerçek var olduğu sürece, ne onu sonsuza kadar saklayabilirdi, ne de ondan sonsuza kadar saklanabilirdi. Yüzleşmeliydi...

Aslında o kadar da sıkıntılı olmaması gerektiğini düşündü. Moralinin bozulmasını, hatıralarının onu tekrar habersiz ziyaret etmesi sağlamıştı. Fakat hatıralar geçmişte kalırdı. Olayı böyle düşününce yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. Mutlu bir insanın gülümsemesi. Hatıralar geçmişte kalırdı, yeni bir gün tortusu ile onların üzerini kaplar, unutmamıza yardımcı olurdu.

Fakat hatıraların geçmişten günümüze derin izler bırakma gibi kötü bir huyları da vardı. Kadın bu düşünceyi aklının bir köşesinde yakalayıp, sertçe hatıralarının arasında fırlattı. Şimdi mutluydu ve bu transfer işini tek başına bitirince daha da mutlu olacaktı.

Niversta masaya uzanarak bir puaçada kendisine aldı.

“Kahve şekersiz değil mi?” diye sordu şefine.

“Evet şekersiz. Seninkileri ben kendi kahveme kattım. Herhalde kızmazsın değil mi?” diye sordu.

Elinde tuttuğu puaçayı adama doğru sallayarak, “Çok yiyor-sun ve çok içiyorsun. Bak sana bir şey anlatayım. Sana hiç dedemden bahsetmedim değil mi? Ama bu gidişle bahset-meme gerek kalmayacak, böyle yemeye devam edersen ona tıpatıp benzeyeceğinden tanımış kadar olacaksın. O da senin gibi tombuldu hatta daha da tombuldu. Ve aynı senin gibi onu da kiloları çok sevimli yapıyordu. Bu yüzden etrafında ne kadar çocuk varsa üzerine mıknaş gibi çekerdi ve saat-lerce onlarla oynamak zorunda kalırdı. Senin gibi yufka yürekliydi, çocukları kıramazdı.”

Şef suratında hiçbir duygu ifadesi olamadan “Fakat burada hiç çocuk yok Niversta. Ve sanırım uzun bir sürede olma-yacak,” dedi.

Nivertsa kırdığı pot için üzüldü. Yine tam kabuğunun içine saklanıp, etraftan uzaklaşmak üzere iken şef olanları sezdi.

“Yoruluyorsun ama buna değecek. Sonunda çok istediğin tatiline kavuşacaksın.”

Şef olduğu yerde rahatsızca kıpırdanıp, siyah tulumunun üzerindeki kırmızı armaya dokundu. Hafifçe uğuldayan bir ses tulumun içinden gelmeye başladı. Yeraleti çok sıcaktı, şefin fazla kiloları ise bu sığağı dayanılmaz hale getiriyordu. Tulum bu gibi durumlarda devreye giriyor, içinde saklı tutu-lan suyu hızla soğuk havaya çeviriyordu. Adamın yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi.

“Evet bir haftalık tatil için büyük bir bedel. Yorgunluktan bütün kemiklerim ağrıyor,” dedi kadın. “Ama bu bedele değer. Oğlum ve benim biraz baş başa kalmaya ihtiyacımız var,” dedi gülümseyerek.

“O nasıl?”

“Gayet iyi. Artık daha fazla imgeyi aklında tutabiliyor. Yani ezberleyebiliyor. Yeni gelen öğretmen çok iyi ve şefkatli. Bu konuda çok şanslıyım. Kiref’te onu seviyor. Yalnız bir pıroblem var,” diyerek konuşmaya devam edecekti ki, şefi araya girdi.

“Para?” değil mi diye sordu.

Niversta ağız bükerek, “Evet özel bir öğretmenin maliyeti çok pahalı.”

“Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa, beni arayabileceğini biliyorsun,” dedi şef.

Kadın tam arkadaşına minnettarlığını belirtecek bir cevap verecekti ki, kulakları tırmalayan bir ses dışarıdan duyuldu. Şefin ve kadının bakışları sesin geldiği tarafa yöneldi. İkisi de bunun metalin metala sürtünme sesi olduğunu fark ettiler. Aniden yemekhanenin içinde bütün lambalar kapandı, onla-rın yerine kırmızı ışıklar yanıp sönmeye, ve rahatsız edici uzun bir siren duyulmaya başladı.

Karanlığın içinde yüzünü zar zor aydınlatan yanıp sönen ışıklardan şefini zor seçmesine rağmen, Niversta adamın seslendiğini duydu. Olduğu yerde durup ne dediğini anla-maya çalıştı.

“Yardıma gidelim. Bu kesinlike bir Tırtıl!” dediğini zorlukta anladı. Yemekhanenin içi ise disko gibi olmuştu. Tek renk olan kırmızı sürekli yanıp sönüyor ve insana acele etmesi gerektiği hissini veriyordu. Kadın olduğu yerden fırladı ve çoktan dışarıya yönelmiş istasyon şefine katılmak için koş-maya başladı.

Nefes nefese yemekhaneden dışarı yönelen koridora girdi ve hızla koşmaya devam etti. İlerledikçe kulaklarına büyük bir arbedenin sesleri geliyordu. İnsan bağırışları, arada bir patla-malar, işçilerin yardım çığlıkları... Ve aniden garip bir yan-mış et kokusu burun deliklerinden içeri sızdı. İğrenç denecek bir koku ciğerlerini doldurdu. Kadın ufak elleriyle ağzını kapatarak kokunun gelmesini biraz da olsa engelledi.

Çıkış kapısına çok yaklaştı, bağırışlar ve gürültü artık daha rahat duyuluyordu. Kadın her adımında kapıya yanaştıkça, kaynağını anlayamadığı, dışarıdan içeri sızan kızıl bir ışığın giderek aydınlandığını fark etti. Sonunda kendini dışarı attı fakat çıkar çıkmaz kusma isteği bütün benliğine hakim oldu. Koku artık her taraftan üzerine saldırıyordu. Yanmış et kokusu... Midesi karnının içinde aniden kasıldı. Niversta bu kasılmayı önlemek için göğsünü kasarak karşılık verdi. Fakat hassas midesi bir kere rahatsız olmuştu. Bir kez daha ama bu sefer daha da güçlü bir kasılma kadının öğürmesine sebep oldu. Gırtlğından genzine doğru kahve kokusu gel-meye başladı. Niversta on dakika evvel ne içti ve yediyse

hepsini kustu. Kadın olduğu yerde sendeledi. Ağzını iki eliyle kapatmasına rağmen parmaklarının arasından az evvel içtiği kahve kusmuk halinde sızmaya başladı. Bu pisliğe rağmen, kokuyu koklamamak için ellerini ağzından çekmedi.

Gözlerinden yaş gelerek etrafına bakındı. O anda gördüğü tek şey üzerine doğru hızla gelen bir gölge idi.

“Hemen içeri gir!” diye tanıdık bir sesin bağırdığını duydu.

Metalin metale sürtünme sesi ve ard arda gelen patlamalar beyninin içinde oluyormuşçasına güçlenmişti.

Gölgenin sahibi kadının göğsüne şiddetle çarparak onu içeri fırlattı. Niversta yemekhanenin girişinden içeri düşerken göz ucuyla bütün bu olan bitenin sebebinin gördü. Devasa bir tırtıl alevler içerisinde, her bir konteynırda etrafa patlamalar saçarak istasyona doğru geliyordu.

Gölgenin sahibi de yere düştü. Yavaşça kalkarak kadına seslenince, bunun istasyon şefi olduğunu anladı.

“Tırtıllardan biri lav damarlarından birini tetiklemiş, sakın dışarı çıkma!” diye emretti.

Nivertsa anladığını ifade eden bir şekilde kafasını salladı. Şefin yardım etmek için uzattığı eli tutarak ayağa kalktı. Üniforması kusmuk kokuyordu, tiksinererek ellerini üzerine sildi. Yemekhane koridorunun içine doğru ilerleyen şefin arkasına takılarak yine adamı izlemeye başladı.

“O et kokusu neyin nesiydi?” diye sordu.

“Hasta hayvan ölüleri,” diye bir çırpıda cevap verdi şef. “Onlarda çöpe gidiyorlardı. Ama dediğim gibi Tırtıl bir lav damarını kırmış,”

Kadın dağılan siyah saçlarını arkaya doğru attı. Endişeyle koridora bakarak yürümeye devam etti. Sürücülerin korkulu rüyaları bu lav damarlarıydı. Yeraltının bazı hassas bölümlerinde her an birine rastlamaları mümkündü. Bazen ufak bir titreşim bunların kırılmalarını ve içlerinde ne varsa boşaltmalarına neden oluyordu. Tırtıllar yüz kilometre gibi çok yavaş bir hızla ilerlemelerine rağmen şimdi yaşanan kaza gibi olaylar meydana gelebiliyordu. Bugünkü şansız sürücünün başına gelen olay gibi.

“Acaba hangi sürücü o Tırtıl’ı kullanıyordu?” diye düşündü Niversta. Yüreğinin hızla atmasını sağlayan korku yerini aniden dehşete bıraktı. “Onun yerinde ben de olabilirdim,” dedi istem dışı olarak.

Şef kadının dediklerini duydu ama verecek bir cevap bulamadı. Ya aynı kaza onun başına da gelseydi? Bu soru bazı gerçekleri bir daha hatırlamasını sağladı. Bakması gereken bir oğlu vardı, onsuз yaşayamayacak onun parçası...

Şefin tumbul belinde yanıp sönmeye başlayan telsiz kadının dikkatini çekti. Bu birinin onu aradığının bir işaretiydi. Direk bir çağrı değil, özel bir çağrıydı...

“Görüşme isteği var,” dedi kadın, bir yandan adamın belindeki telsizi parmağı ile işaret ederek.

Şef somurtarak bir yandan telsize baktı, bir de kadına. Niversta adamın gözlerinde kararsızlık ve tereddüt yakaladı. Bu özel bir çağrıydı ve onun yanında konuşmak istememesi gayet doğaldı. Zaten istese de özel bir konuşma yapamazdı, çünkü ikisi de yemekhaneye giden uzun koridorun içerisindeydiler. Gidecek başka bir yer yoktu.

Şef sıkıntıyla telsizi belinden çıkardı. İzin kodunu girmek için hızla tuşlara bastı. Niversta şaşırarak ard arda gelen tuş seslerinin aynı olduğunu fark etti. Şef belki rahatsız olduğundan dolayı arkasını dönerek, konuşma düğmesine bastı.

Niversta ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışsa da, kaçamak bakışlarla birlikte konuşmaya kulak kabarttı.

“Evet ben 46. İstasyonun şefiyim,” dedi adam. Bu bir açıklamadan daha çok bir çocuğun verdiği cevaba benziyordu.

“Hasarın büyük olduğu belli,” dedi ardından. Bir yandan bakışlarını kadından uzak tutarak konuşmaya çalışıyordu.

“Ama...” diye karşı çıkmaya çalıştı. Sonunda sırtını duvara dayadı ve karşısındakinin konuşmasını çaresizce dinlemeyi sürdürdü.

“Biliyorum... Ama,” dedi ama sözü yine kesildi. Sonunda “Ama bu işçilerimi ve çalışanları rahatsız eder,” diyebilirdi. Kendisi bile böyle bir cevap verdiği için şaşıırıyordu diye düşündü Niversta. Bir yandan hiçbir hareketini kaçırmadan şefi izlemeye devam ediyordu ve bir taraftan kiminle konuştuğu kestirmeye çalışıyordu. Kollarını göğsünde çaprazlayarak hiç çekinmeden konuşmayı dinlemeyi sürdürdü.

“O zaten benimle, ne yapayım? Hem dışarı kimse çıkmasın diyorsunuz hem de onu transfer işlemlerini tamamlaması için yönetim binasına yollamam gerektiğini emrediyorsunuz. Dışarış şimdi cehennem gibi olmuştur! Farkında değil misiniz?”

Niversta kendisinden bahsedildiğini gayet iyi anladı. Surtında soru sorar bir ifade ile şefe baktı. Şef boşta olan elini uzatarak, kadına beklemesini rica eder gibi işaret etti. Yüzüne endişe hakim olmuştu.

“Ben onu getiririm sizin almanıza gerek yok,” diye yine karşı çıktı tumbul adam.

Sırtını dayadığı duvardan yavaşça kayarak, yere çömeldi.

Çaresiz kısık bir sesle “Tamam, sizin gelmenizi bekliyoruz,” dedi. Nivertsa endişe ile adamın yanına eğildi.

“Kimdi onlar?” diye sordu.

Adam derin bir iç çekti. Bakışlarını kadından uzak tutuyor, gözbebekleri sinirle fıldır fıldır oynuyordu.

Nurettin Tan

(Devamı gelecek sayıda...)

OSAGAI SÖZLÜĞÜ - 1

Arzu Çur

Osagai Sözlüğü - Giriş

Tehirreya'nın Çocuk Hükümdarı

Bildiğiniz ya da bilmediğiniz evrenlerden birinde, üstünde yaşayanların genellikle Elken olarak adlandırdıkları bir gezegen vardır. Elken'in mutlu çocuklarının geceleri Tayta ve Zerre adını verdikleri aylar, gündüzleri ise güneşleri Mur tarafından aydınlatılır.

Yaşamsal açıdan binlerce zenginlikle kuşatılmış olan Elken'in orta yerinde, gezegenin şanına layık, mücevher gibi parlayan bir ada ülkedir Tehirreya. Yeşil ormanlar ve bu ormanların kendine yakışan sakinleri yerüstünü, bereketli maden yatakları yeraltını süsler. İnsanlar, apayrı bir armağandır bu adaya. Doğanın zaten cömertçe sunduğu bolluğa kendi bilgelikleriyle çalışkanlıklarını eklemiş ve hayal edebileceğiniz cennetlerin en güzelini yaratmışlardır burada. Kendilerine de ülkeleriyle aynı ismi vererek Tehirreya derler.

Uçmayı sağlayan araçları akıl eden Tehirreyalardır. Toprakların yılda beş kez ürün vermesini sağlayacak tekniği geliştiren de onlardır. Sonsuza dek ucuz enerji üretecek teknolojiyi geliştirmiş ve bilinen hastalıkların tümüne çare bulmuşlardır.

Bunca imrenilesi işlere karşın diğer ülkelerden hiçbiri Tehirreya'ya haset etmez, düşmanlık beslemez. Çünkü Tehirreyalar bilgelik ve zenginliklerinin yanı sıra, cömertlikleriyle de tanınırlar. Bildiklerini Elken'in diğer ülkeleriyle paylaşırlar. Dolayısıyla Teyirrehaların mutluluğu tüm Elken'in mutluluğudur. Ancak diğer ülkelere garip gelen bir adetleri vardır bu her yönüyle övülesi, mükemmel insanların. Bir küçücük kusurları, kendilerinden başka kimsenin anlam veremediği bir garabet: BanNa adını verdikleri bir hükümdar.

Hayır, hemen kendisine kurban sunulmasını bekleyen bir canavar getirmeyin aklınıza, böyle değildir Tehirreya'nın hükümdarı. Zavallı tebaasını sömüren gözü dönmüş bir diktatör de olmamıştır asla. Kimseden daha zengin ya da yoksul değildir. Bunca bolluk içerisinde olması gerektiği gibidir. Ama vardır ve hükümdardır. Oysa Elken'in diğer ülkeleri, iyi kötü demokrasi diyebileceğimiz çoğunlukçu yönetim sistemlerine sahiptir, hiçbirinin herkesten daha üstün olduğunu düşünen hükümdarları, kralları ya da efendileri yoktur. Bu yüzden yadırgar gezegenin geri kalanı Tehirreya'yı. Fakat bu yadırgama halini kendilerine saklarlar. Çünkü ada halkı için bir hükümdarlarının oluşu, kimseyle tartışmayacakları bir onur sorunudur.

Bu halk sahip olduğu her şeyi paylaşır Elken ile ama hükümdarlarına ilişkin fikirlerini kendilerine saklarlar. Nere-deyse bağnazca bir tutkuyla bağlılardır ona.

Bir zamanlar Tehirreya'nın Pikke adında bir çocuk hükümdarı vardı. Erken yaşta ölen teyzesinin yerine tahta geçmek zorunda kalmıştı. Bu durumdan pek de memnun olduğu

söylenemezdi çünkü küçük Pikke de o yaştaki tüm çocuklar gibi özgürlük ve yalnızlığına düşkündü.

Ne yazık ki, Tehirreya'nın mutluluğunu oluşturan gelenekler, hükümdarlığın kardeş çocuklarına geçmesini zorunlu kılıyordu ve ölen teyzesinin Pikke'den başka yeğeni yoktu. Pikke istemeye istemeye görevini yerine getirdi ve saraya yerleşerek isminin yanına hükümdarlık ünvanı olan BanNa'yı ekledi.

Hükümdar, tahtına oturduğunda, Tehirreya Meclisi saraya hediyelerini götürdü. Gelenekler uyarınca Pikke BanNa'nın hükümdarlığı kabul ettiğini göstermesi için Meclis'in hediyeleri alması gerekiyordu. Oysa çocuk hükümdar beğenmediğini söyleyerek, inatla geri çeviriyordu onları. Tehirreyalar ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Pikke BanNa'nın yüzünde küçücük bir gülümseme yaratabilmek için, eli kolu hediyelerle dolu nice güçlü, önemli kişi günlerce kapısında bekledi sarayının ama nafile. Çocuk hükümdar getirilen hediyelerin hiçbirini kabul etmedi. Elken'in en uzak diyarlarından eşyalar getirdiler, beğenmedi. Adı duyulmamış hayvanlar, bitkiler getirdiler, "bu değil" dedi, tutturdu. Sonunda bir gün sarayın kapısı tümenden kapandı. Adanın gözbebeği, Tehirreya'nın mutluluk ışığı Pikke BanNa halkına küsmüştü.

Tehirreya'lar uzunca bir zaman saray kapısının önünde beklediler. Beklemekten usanınca, her türlü adeti bozmayı göze alarak hükümdarın nasıl hediyeler istediğini öğrenmek üzere saraya bir heyet gönderdiler. Heyet dışarı çıktığında hükümdarın talebini bildirdi. Yüce Pikke BanNa gönderilen hediyeleri beğenmiyordu çünkü "yurtsamış"tı.

"Yurtsamak da ne demek?" dedi Tehirreyalar. Heyet, çaresizce bunun ne anlama geldiğini PikkeBanNa'nın da bilmediğini söyledi. Anlattıklarına göre yüce Pikke BanNa bu kelimeyi bir gece içinde hissetmişti ve o zamandan beri mutsuzdu.

Hükümdarın yüzünü güldürmek onur sorunu olmuştu artık.

"Yurtsama"nın ne anlama geldiğini öğrenmek için Elken'in dört bir yanına ulaklar gönderildi. Bu çabaları bir haberle ödüllendirildi ve çözdüler sırrı. Elken'in küçük bir ülkesinde bir balıkçı, konuk ettiği bir Tehirreya'ya "Yurtsamak mı?" demişti, "Bunu bilemeyecek ne var? Şimdi beni şu güzelim denizden ayırıp da tarlaya çalışmaya gönderseniz, denizi yurtsarım. Çünkü deniz evim, yurdumdur benim. Ne yani, sen o güzel ülkeni, Tehirreya'yı yurtsamadın mı buralarda dolanırken?"

Böylece çok sevdikleri küçük hükümdarlarının derdinin ne olduğunu anladı Tehirreyalar. Bunu bilemeyecek ne vardı? Çocuk hükümdar yurtsamıştı işte.

-Olur mu böyle şey canım, dedi, bu haber üzerine toplanmış olan meclistekilerden biri sonunda isyan ederek, burası yüce efendimizin özbeöz ülkesi değil mi? Ne demekmiş Tehirreya'da, Tehirreya'yı yurtsamak?

- Ülkesi olduğu doğru, dedi bir diğeri, ancak öz mü değil mi, tartışılır.

İşte o zaman nesiller boyu unuttukları bir gerçeği anımsamak zorunda kaldılar. Tehirreya'nın Elken'le paylaşmadığı bir sırrı vardı. Elken'li olmadıkları.

Binlerce yıl önce artık nerede olduğunu bilmedikleri bir gezegenden, anımsadıkları bir nedenle Elken'e gelmişlerdi. Bu konu hakkında hatırlayabildikleri, kötü bir olay nedeniyle kaçmak zorunda kaldıklarından ibaretti. Bir de onları buraya getiren makineyi icad edenin adı BanNa olduğu yazıyordu eski metinlerde. Hükümdarlarına bu isme duydukları saygı nedeniyle BanNa diyor, onların ilk BanNa'nın soyundan geldiklerine inanıyorlardı.

Tehirreya'nın ileri gelenleri bütün bunları anımsarken,
- O zaman *hadigidelim*'i kullanma vakti geldi, öyle mi? dedi, içlerinden biri.

- Öyle görünüyor, dedi, bir diğeri.

- Yurdumuz Tehirreya, başka evimiz yok bizim, dedi, ak sakallı bir ihtiyar.

O da BanNa soyundandı. Diğerleri anlayışla baktılar yüzüne.
- Haklısın, dediler. Tüm evrende buradan daha güzel bir ülke yoktur. Yine de yüce BanNa'ya bu hüznün yerleşmesinde bir anlam olmalı.

- Nereye gidecek yola çıkan? dedi birisi. Eski yurdun neresi olduğunu bilen var mı içinizde?

Sustular.

- *Hadigidelim*'le kim gidecek öyleyse? dedi en yaşlıları.

Sustular.

Hadigidelim, onları bu gezegene getiren makineye kendi aralarında verdikleri addı. Gerçek ismini bilmedikleri makine, sarayda gizli bir bölmede duruyordu. Eski metinlerde anlatılanlara bakılacak olursa, makinenin içine yerleştirilmiş oda büyüklüğündeki binlerce bölmenin her biri kendi başına yolculuğa çıkabilecek birer araçtı. Bu araçlar istenilen her yere neredeyse anında denilebilecek bir hızla taşıyordu yolcusunu. Ancak Tehirreyalar *hadigidelim*'i unutulmuş zamanlardan beri kullanmamışlardı. Haklıydılar da.

Elken o kadar güzel bir gezegen ve Tehirreya o kadar güzel bir ülkeydi ki, kimsenin aklına buradan gitmek gelmemiş, dahası istememişlerdi de gitmeyi. Hem neden gitsinlerdi ki kaçmak zorunda kaldıkları bir yere? Belli ki *hadigidelimin* onları götüreceği yer tehlikeli ve kötücüldü. Bunları düşündü o gün mecliste toplanan saygın insanlar ve oraya gitmek zorunda kalacak kardeşleri adına üzüldüler.

Durum değerlendirildiğinde önlerinde fazla bir seçenek olmadığını gördüler. Hediye hükümdara sunacak kişinin meclis üyesi olması gerektiğine göre, yolculuğa da onlar çıkmalıydı. Ancak mecliste bulunanların hepsi gelenekler uyarınca belli bir yaşın üzerindeydi ve bu bilinmez yolculuğa çıkamayacak yorgundu bedenleri. Pratik insanlardı Tehirreyalar, sorunun çözümü için öneri bulmakta zorluk çekilmedi.

- Her meclis üyesi kendisine bir vekil tayin etsin. İçlerinden geri dönmeyi başaranlar, onu yolculuğa çıkaran üyenin yerine meclise girsin.

Bu karardan sonra Tehirreya'nın dört bir yanına haber salındı. Durum anlatıldı ve gönüllüler arandı. Beklemedikleri kadar çoktu bu işe talip olanlar. Tehirreyalar vefalı insanlardı ve onları bu güzel ülkeye getiren BanNa soyuna olan borçlarını unutmamışlardı. Eğer hükümdarları eski olana gitmelerini istiyorsa, elbette bildiği bir şey vardı.

Yıldızlara gidecek olanları en güçlülerden, akıllılardan seçti Tehirreya'nın yaşlı meclis üyeleri. Pikke BanNa saray kapılarını yeniden açtı halkına. Derin hüznünün sona ereceği umuduyla çocuk hükümdarın yüzünde beliren gülümseme tüm ülkeyi sevince boğdu. Yıllardır kullanılmayan *hadigidelim* çalıştırıldı. Tehirreya binlerce yıl sonra kendi uzayının dışına, evrenin uçsuz bucaksızlığına yıldız gözcüleri gönderdi.

Yıldız gözcüleri, aradıkları ülkenin nerede olduğunu bilmiyorlardı. Güvendikleri tek şey çocuk hükümdarın içindeki yurtsamaydı. Bu yurtsamayı bir nebze olsun dindirebilecek olan haber, eski yurtlarının neresi olduğu hakkında bir ipucu verebilirdi. Bu nedenle yıldız gözcüleri gittikleri yerde gördüklerini meclis üyelerine rapor ederek, çocuk hükümdarın binlerce yıl önce atalarının geldiği yeri anımsamasını sağlamakla görevlendirildi.

İşte bundan sonraki bölümde anlatılacak olan, o gözcülerden bir kadının, Osagai Nagoteri Samsa'nın hikayesidir.

Osagai Sözlüğü - Bölüm 1

1540:42:59

Burası Değerli efendim Nayna Devvate Rimorye'ye;

Ben, Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa, yolculuğumun bana yüklediği görevi en sonunda yerine getirebiliyor olmanın mutluluğuyla size bu satırları yazıyorum.

Hadigidelim'de geçen zaman teori olarak bir an olarak açıklansa da, moleküler parçalanış ve yeniden birleşme süresi birkaç insan ömrü sürmüş gibi geldi bana. Kendimi çok yorğun hissediyorum ve siz bu satırları okurken, ben büyük ihtimalle tlimp-trenna ağaçlarının pembe çiçeklerinden yapılmış bir yataкта uyuyor olacağım.

Gemim, beni pek çok gezegenin bulunduğu bir yıldız adasına getirdi. Bu bölgede üzerinde hayat olması muhtemel gezegen sayısı, bütün ömrümü burada geçirsem bile hepsini incelemeyeceğim kadar fazla görünüyordu. Bunca gezegen arasından hangisinin Yüce Ban'Na'nın özlemini dindirecek yurt olduğunu bulmak için acele etmem gerektiğini düşünüp, kıvranırken bir yöntem buldum.

Küçük bir kızken arkadaşlarımla bir tekerleme söyledik. Siz de anımsarsınız belki, kayıp bir eşyayı bulmaya yarayan "Perwish Perwish bana bir yol bul"u. Gözlerimizi kapayarak etrafımızda döner, içimizden bir sesin bize "dur" demesini

beklerdik. Pek de bilimsel olmayan bu yöntemi bu raporda dile getirmemin, yolculuğumun yüce amacındaki ciddiyetle bağdaşmadığını biliyorum ve bunun için siz değerli efendimden binlerce kez özür dilerim. Ama ne yazık ki, o anda fazla seçeneğim yoktu ve ben de -hiç de bilimsel olmayan- bu yöntemi kullandım. Perwish nedir ya da kimdir bilmiyorum ama çocukken bana her zaman yardım etmişti. Umarım bu kez de yardım etmiştir ve bu yöntemle seçtiğim ilk gezegenden size gönderdiğim haberler Yüce Ban'Na'nın anımsayışına yardımcı olur.

Gözümü kapayıp, gemimi çevirmeye başladığımda içimdeki ses bana "hemen dur" dedi. Gözümü açtığımda yeşil, mavi ve yer yer pembe bir gezegene bakıyor buldum kendimi.

Şu anda raporumu size bu gezegenden yazıyorum. Bulduğum yer genel olarak pembe çiçekli ağaçlardan oluşan bir orman. İnsanlar bize benziyor. Kendilerine "Biz" diyorlar. Burada bulunmamdan dolayı herhangi bir şaşkınlık göstermedikleri gibi büyük bir konukseverlikle ağırlıyorlar beni.

Biz'lerin gezegenlerine ne ad verdiklerini sordum ama derdimi pek anlatamadım. "Burası neresi?" diyorum, "Burası, burası işte" diyorlar. "Bu gezegenin adı ne yani?" diyorum, öylece yüzüme bakıyor, anlamıyorlar. Belki de az gelişmiş bir yere düşmüşümdür çünkü pek büyük bir yerleşim yeri değil burası. Bana söylenildiğine göre yakınlarda Adez adlı bir şehir varmış. Yarın oraya gideceğim. Bu şehirde gezegenin adını bilen birine rastlayacağımı umuyorum.

Her ne kadar yorgun olsam da, karnımı doyurur doyurmaz, bu raporu kaleme aldım. Adını henüz bilmediğim bu gezegenin iyi insanlarına, dikkatimi ilk çeken ve indiğim bölgeye pembe rengini veren ağaçların ne olduğunu sordum. Tlimp-trenna dedikleri ve çok ilginç bulacağınızı düşündüğüm özellikleri olan bu ağaçları anlatırken bana verdikleri başka bilgileri de elimden geldiğince bir sözlük düzenine koyarak raporuma ekliyorum. Umarım bunlar Sevgili Ban'Na'mızın eski dünyamızı anımsamasına yardım eder.

Değerli efendim Nayna Devvatte Rimorye, her ne kadar bu raporda yer almasının uygun olmayacağını bilsem de, bana olan güveniniz için bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Beni gözcünüz olarak seçerken gösterdiğiniz iyiliğe layık olmak için elimden geleni yapacağıma inanmanızı dilerim.

En derin saygılarımla.

Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa

Tlimp-trenna : Kazimagiller (bkz. Kazimagiller) ailesinden bir çeşit çekirdek ağacı ve onun meyvelerine verilen isim. Havada yetişmesi ve beğenmediği yerden sürüler halinde göç etmesi başlıca özelliğidir. Meyvelerinin hazımsızlığa iyi geldiği bilinir. Ayrıca çekirdeklerini yiyen insanlara zamanı durdurma yeteneği verir. Hazımsızlık ve zamanın ilişkisini bu ağaç sayesinde kuran Kadimnu, (bkz. Kadimnu) ünlü görmezlik ilkesini ortaya atmıştır (bkz. "Görmezlik İlkesi") Bu ağaca ilişkin Ntade'nin (bkz. Ntade) göçebe halkları arasında anlatılan bir de öykü vardır. Buna göre, Çoban Mo ile sevgilisi güzeller güzeli Haira iki yıl boyunca bu ağacın çekirdeklerinden yemiştir, ilk görüşte

aşkın anısını belleklerine kazımak için. Meyveleri yakalamak pek kolay olmasa da Trissika'lı* çocuklar, çekirdekler kanatlanana dek bu ağacın altında zıplarlar. Uçan çekirdeklerinin dışı pembe içi siyah renkli olup, kanatlar saydamdır. Adez şehrinin (bkz. Adez) bu çekirdeklerden yapılmış ısıtılı dokumaları pek meşhurdur. (bkz. Adez Domitası)

* "Trissika" sözcüğünün tam olarak nereyi işaret ettiğini anlayamadım. "Trissika nerede?" diye sorduğumda bana "Trissika'da" dediler. "Burası da Trissika mı, siz Trissika'lı mısınız?" diye sorduğumda ise, tıpkı gezegenin adını sorduğumda olduğu gibi anlamaz bakışlarla karşılaştım. Bu sorunun yanıtını da, Adez'de öğrenebileceğimi umuyorum.

Kazimagiller : Kökeni ulu dağlara ait olan ve oradan bütün Trissika'ya yayılan göçebe bitki ailesi. Üç üyesi vardır : Kazima, tlimp-trenna (bkz. Tlimp-trenna) ve hayra. (Biz'lerin, kazimagillerin diğer iki üyesi olan kazima ve hayra hakkında bana anlatılanlar en az tlimp-trenna kadar ilginçti. Ancak herkes farklı bir öykü anlattığı için bu bilgileri raporuma şimdilik eklemiyorum. Bu iki bitki türü hakkında bana verilen bilgileri Adez'de pekiştirerek ikinci raporuma ekleyeceğim.)

Kadimnu : Trissika'lı fizikçi ve kaşif. Elli yıl boyunca tlimp-trenna üzerinde yaptığı incelemeler sonucunda "Görmezlik İlkesi"ni (bkz. "Görmezlik ilkesi") ortaya atmıştır.

Görmezlik ilkesi : Ünlü olmasının nedeni en uzun zamanla en büyük hazımsızlığın ilişkisini kurarak en az işe yarar kuram oluşudur. Bu işe yaramazlık ilkesi Glendator'ların (bkz. Shoryou) temel diskuru olmuş ve bunun şiar edilerek uygulandığı bir devrimle Glendator İşeyaramaz Devleti (bkz. Glendator İşeyaramaz Devleti) kurulmuştur.

Ntade : Yüzölçümü: 1000 cc2 (bkz. Cıcikare)

Nüfus : Değişken

Başlıca geçim kaynağı : Tlimp-trenna toplayıcılığı, büyücülük, öykü ve hayat yaratıcılığı

Trissika'da Kuzeybatı sıradağları ile Deniyalan çölü arasında uzanan bölge. Göçebe halkları barındıran bu bölge halen tam olarak keşfedilmemiş bulunmaktadır.

Ntade'de pek çok topluluk yaşar. Bu topluluklar birbirleriyle karşılaştıklarında hepsi birden Ntade'yi terk etme eğilimi gösterirler. Bunun sebebi bu toplulukların öykü anlatarak yaşam yaratma yeteneğine sahip oluşlarıdır. Yeteneklerinin diğer halklar tarafından bilinmesi ve sık sık bu yönde talepler gelmesi nedeniyle yaşadıkları yeri ellerinden geldiğince gizli tutarlar. Bu anlaşılabilir bir durumdur. Aksi takdirde yeteneklerinden ötürü hem şanslı hem de şanssız olan bu insanlar, başka hiçbir işle uğraşamayıp kendilerine gelen ve hayatlarını değiştirmek isteyen ziyaretçilerden başka hiçbir şeyle uğraşamaz olurlardı.

Çocuk isteyen kadınlar, zengin olmak isteyen köylüler, köylü olmak isteyen bey oğulları, kendilerini de alacak kadar büyük ve yeni bir gezegen isteyen yaratılmamış ruhlar Ntade'li halkların peşine düşerler. Ntadeliler ise ancak Tlimp-trenna hasadının kötü gittiği yıllarda bu yeteneklerinden yararlanmak için şehirlere giderek iş arar.

Adez : Trissika'nın en önemli şehirlerinden olan Adez, üç tarafı denizler, beş tarafı hayaller, sekiz yönü duvarlarla çevrili bir yarımada üzerinde kuruludur. Trissika tarihinin en şaşırtıcı uygarlığına başkentlik etmiş olup üzerinden kimler gelmiş, kimler geçmiştir. (bkz. Kimler)

Kim uygarlığının yükselişi döneminde yarımada, adanın

bugün hala sürdürdüğü ününe kavuşmasındaki en önemli faktör olan “domita” (bkz. Adez Domitası) üretilmeye başlanmıştır. Halen Adez'in en önemli geçim kaynağını bu ısıltılı kumaş sağlamaktadır. Bunun dışında başlıca geçim kaynakları, tarım, balıkçılık (bkz. Buyyüm Balığı), dar (bkz. dar) ölçekli madenciliktir.

Adez Domitası : Trissika'nın Adez şehrinde üretilen kumaş. Adez ekonomisi büyük ölçüde bu kumaş üzerine kurulmuştur. Tlimp-trenna çekirdekleri kanatlandıkları sırada toplanarak genç kızların saçları ile birlikte dokunur. Dokuma işleminin sona ışıksız bir ortamda bir-iki ay bekletilen domita, ışığa çıkarıldığında ona ününü kazandıran ısıltısına kavuşur. ısıltısının yanı sıra günün farklı zamanlarında yedi rengi ayrı ayrı yansıması bu kumaşın her yerde aranır olmasını sağlamıştır. Kumaş, yapımında olmazsa olmaz bir unsur olan saçları yüzünden Adez'li kızların şehir yönetimini üstlenmelerine neden olmuştur.

Kimler : Trissika'dan gelmiş ve geçmişlerdir. Bu durum herhangi bir uygarlığa gelip yerleşen ve daha sonra oradan gitmeyerek başa bela olan kavimlere örnek olması amacıyla söylenen “Kimler geldi kimler geçti” deyimine kaynak oluşturmaktadır. Buna karşılık olarak göçmen kavimler de yeni yerlere gidebilmek için isimlerini değiştirerek isimlerinden deyim türetme yoluna gitmişlerdir. Bunlardan en ilginç İşteyine ve Biz adlı kavimlerdir. Göçmen Biz'ler gittikleri her yeni ülkeye girerken “Biz geldik” derler. İşteyine'ler de “İşteyine geldik”.

Buyyüm balığı : Havada uçar, yeşildir, yenir. Sarğı bezi olarak ameliyatlarda işe yarayabilir. Sarğı bezi olabilmesi için haşlanarak preslenmesi gerekir. Ancak bu şekilde kullanılmaktan vazgeçip eğitmeyi denerseniz güzel konuşma yeteneğine sahip bu balıkları hasta eğlendirici olarak da kullanabilirsiniz. Son dönemlerde evlerde beslenmesi moda olan bu hayvanlar için özel yapılan akva-kafesler eğitim sürecinde büyük kolaylık sağlamaktadır. Bir akva-kafeste bulunması gerekenler, çok basit iki gereçtir.

a)Merdiven: Balığın neyi yapmaması gerektiğini anlamasına yardımcı olacak işlevsizliğe sahiptir.

b)Kum: Buyyüm balığı tuvaletini havada yaptığı için kuma denk getirmesini öğrenmesinin bir yararı elbette yoktur. Bu sizin kendinizi sorumluluk sahibi bir eğitici olarak görmeyi sağlayacaktır.

Glendator İşeyaramaz Devleti : Geçmişte uzun bir diktatörlük ve derebeylik rejimi ile yönetilmiş olan Labemnsat uzun süre en çok çalışanın en çok işe yarar bulunduğu ve toplumsal zenginlikten çalışma ölçüsünde pay alındığı bir toplumdur. Bir gün bir akıllı çıkıp çalışmanın insan ömrünü tüketmek için bir kandırmaca olduğunu söylediğinde halk ona deli gözüyle baktı. (Siz de bakmak isterseniz bkz. Shoryou)

Anlayabildiğim kadarıyla Labemnsat'a ait bilgiler Glendator'lar tarafından tahrifata uğramış. Bizler'in Labemnsat hakkında bilgisi isminden ibaret.

Shoryou : Glendator komutan. D.Ö (Devletten Önce) 70 yılında -bir asilzadenin oğlu olmasına karşın- köle isyanını başlattı. 69'da birliklerine o zamanki başkent Hamenu'yu ele geçirmek için sürünme emri verdi. Kendisi de bulunduğu yere yatarak zafer gününü beklemeye başladı.** Labemnsat'lılar tamhisa sürüleriyle yüzyıllardır yakın ilişkide bulunuyorlardı ve ekonomileri büyük ölçüde bu hay-

vanlara bağlıydı. Shoryou'nun doğumundan itibaren tüm yaşamında, bu yakın ilişkinin izleri görünmektedir. Shoryou 11 aylık olduğu halde doğmaya hiç de niyetlenmemiştir. Annesinin durumdan iyice rahatsız olmaya başlaması üzerine ameliyatla alınan Shoryou, doğum esnasında tüm gücünü kullanarak anne karnından çıkmamaya çalışmıştı. Bebeği dışarı aldıklarında 11 kilo olduğunu saçlarının ve dişlerinin çıkmaya başladığını hayretle gördüler. Süt içmek için hiçbir harekette bulunmaması üzerine serumla beslenen bebek hızla büyümeye devam etti. Hayatı boyunca hiç hareket etmediğinden ağırlığı 20 yaşında 255 kiloya ulaşmıştı. Babasının bir tamhisa (bkz. tamhisa) tarafından çiğnenerek öldürülmesi üzerine geleneklere uygun olarak saçları üç şerit halinde kazınarak bey asası eline verildiğinde de kımıldamaya devam ediyordu. Ancak ona artık yerinden doğrulması ve bölgenin yönetimini üstlenmesi söylendiğinde hayatının en büyük kararını almak zorunda kaldı. Yönetmek, yönetilmek, hareket gerektirecek herhangi bir iş yapmak istemiyordu. İlk kez ayaklarının üstünde doğrularak etrafına toplanmış kölelere şöyle dedi: “İşi bırakın, kaybedeceğimiz yalnızca ücretiniz, buna bağlı olarak uçan evleriniz, her istediğinizi yapmaya hazır eşleriniz, yılda iki kez yaptığınız tatiliniz, çocuklarınızın geleceği ve banka hesaplarınız olacaktır. Bunun karşılığında sonsuza dek hareket etmeme hakkına kavuşacaksınız” Bunları söyler söylemez yere yığıldı ve ancak yirmi yıl sonra devlet başkanlığı sarayına gitmesi gerekirken ayağa kalktı. Saray yattığı yerin hemen dibinde inşa edilmişti. O sıralarda tahmini ağırlığının 650 kilo civarında olduğu söylenmektedir.

** Devrimin başlangıç tarihi konusunda tarihçiler tartışma içindedirler. Skurra'tın başını çektiği tarih okulu devrimin başlangıcını devletin kurulmasıyla ele alır, Tridan okulu ise bu başlangıcı Shoryou'nun doğumuna kadar uzatmaktadır. Buna dayanak olarak doğumdaki olağanüstülüğü göstermektedirler.

Cicikare : Alan ölçüsü birimi. Biz'ler cicikare'yi “Şuradan oraya kadar” olan yer olarak tarif etmektedirler.

Dar : Adez'de madencilikte kullanılan bir ölçektir. İki kucak dolusu'na ve dört kucak'a eşittir. Kucak dolusu, yarım dara ve iki kucak'a eşittir. Kucak ise yarım kucak dolusu'na ve dörtte bir dar'a eşittir.

Tamhisa : Büyük boyutlarda, çok yavaş hareket eden ya da hiç hareket etmeyen bir hayvan türü. Mavi renkli derisi incedir. Eti, sütü ve yumurtasından yararlanılır Yumurtlayarak çoğalır, yavrularını emzirir. Yavrular doğdukları yerde kaldığından, bir tamhisa sürüsü yoğun bir et ormanı görüntüsündedir. Tamhisalar hareket yeteneklerinin az olması nedeniyle, yaşamlarının çoğunu doğdukları yerde geçirirler ve akıl almaz büyüklüklere ulaşırlar. Shoryou'nun (bkz. Shoryou) babası bir tamhisanın kımıldadığı anda yanında bulunmak talihsizliğine uğramıştır. “Glendator İşeyaramaz Devleti” fikrinin ortaya çıkışında Kadimnu'nun Görmezlik İlkesi kadar tamhisaların yaşam biçimlerinin de etkili olduğu düşünülmektedir.

Arzu Çur

(Devamı gelecek sayıda...)